

ÁLLJ! KI VAGY?

V. KIADÁS

2019.

TARTALOMJEGYZÉK

Elöljáróban -----	3
Állj! Ki vagy ? -----	5
Honnan jöttél ? -----	9
Hová mégy ? -----	13
Miért vagy itt ? -----	18
Kezdet és a vég-----	25
Teremtés-formálás-alkotás -----	32
Ég és föld -----	39
Legyen világosság! -----	43
Ki a Teremtő ? -----	48
A teremtettség -----	52
Az ember -----	56
Víz, por, lehellet -----	61
Édenkert-paradicsom -----	66
Az ember hivatása -----	70
Élet-halál-kereszt -----	73
Szerelem-házasság -----	76
A kígyó -----	80
Az ősbűn -----	83
Hová jutott az ember ? -----	86
Anyagok-testek -----	90
Átok-kegyelem -----	94
Ádám-Éva -----	97
A hústest -----	100
A “Tudás Fája”-----	104
Az Élet Fája -----	108
Zarándokok és jövevények -----	112
Búcsúzóul -----	115

Előljáróban:

Ha az ember egy igen-igen hosszú, nyílegyenes út közepetáján áll, akkor az út mellett egyenlő távolságokban álló oszlopokat, vagy a lámpák fényét a távolság növekedtével arányosan mindig sűrűbben és sűrűbben állóknak látja. Ez a távlati kép. Evilág kezdete és a vég ilyen távlati képnek tűnik a mi szemünkben, akik benne vagyunk evilágban, akik itt élünk a "mában". A Bibliánk kezdő és befejező 3-3 fejezete – a "tegnap" és a "holnap" dolgainak leírása – ilyen egészen összesűrűsödött képet mutat, szinte egybefolyik. Pedig az oszlopok távolsága az út végén is olyan, mint a közepén! Ha jobban meg akarjuk különböztetni a távoli oszlopokat, kissé oldalt kell mennünk, hogy a "rálátás" jobb legyen. Aki ezt a kis ismertetést nyugtalanság nélkül akarja végig olvasni, az lépjen le kissé a kitaposot útról, tegye félre az eddig tanultakat és próbálja meg *más szemszögből* nézni a már ismertnek vélt képet: a teremtés történetét. Nem oktató szándékkal íródott, ami itt meg van írva, nem azon az úton akar vezetni, hogy **tudjunk**, hanem, hogy **higyjünk**.

Az iránytű nagyon hasznos szerszám, de annál megbízhatóbban mutatja, hogy merre van az északi irány, minél közelebb járunk vele az egyenlítőhöz. Az északi

sark körül csak tudós tud vele eligazodni. Attól sem lesz senkinek jobb tájékozódó képessége, ha lenyeli az iránytűt. A mi életútunkon a Biblia az iránytű, de az sem **tudásra**, hanem **hitre** akar vezérelni! Tartsuk meg a **tudás** tekintetében a kellő távolságot, amit maga a Biblia szab elénk és ne akarjunk túl közel merészkedni Istenhez, mert eléget minket az Ő szentsége. Le se nyeljük a **betűt**, mert a betű megöl, a szellem az, ami éltet.

Okvetlenül keressük meg és olvassuk el a Bibliában a szövegben idézett helyeket és azok környezetét is gondosan nézzük meg!

MOTTO:

Az Úr letekintett a mennyből az emberek fiaira, hogy meglássa, ha van-é értelmes, Istent kereső?

Mindnyájan elhajlottak; egyetemben elromlottak, nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy sem.

Zsoltár 14, 2—3.

ÁLLJ! KI VAGY?

Igen gyakran szegeznek nekünk ezt a kérdést és ez azok közül a kérdések közül való, melyre választ *kell* adnunk. Igaz, hogy az ember elég könnyen el szokta intézni erre a kérdésre a válaszadást. Egyszerűen hivatkozik rá, hogy tagja a világ legnépesebb családjának, az **ÉN** családnak. Mert ha bezárt ajtó mögül, vagy sötét éjszakában felhangzik a kérdés: Ki az? Ki vagy? a legtöbb ember gondolkodás nélkül rávágja a feleletet: **ÉN**! De annyi ilyen **ÉN** csemete futkároz a világban, hogy a kérdező semmivel sem lett okosabb a megadott válasz után sem, hogy tulajdonképpen ki is a kérdezett. Következik hát az újabb kérdés: Ki az az **ÉN**? — Én, Kovács János, vagy — Én, Horvát István. — Hát tudsz-e lovat patkolni, Kovács? — Nem tudok, mert szabóságot tanultam — feleli a kérdezett. — Hát akkor miért vagy Kovács? — Vagy a másik esetben

megkérdik: Hát te horvát vagy? Nem, hanem magyar — feleli a kérdezett. Hát akkor miért vagy Horvát ? így sem lettünk hát okosabbak, hogy ki a kérdezett.

Na, majd a “tudomány”! Az majd megmondja félreérthetetlen világossággal, hogy ki vagy te. Kiállítja rólad a hivatalos bizonyítványt: “A kérdezett egyed a gerincesek családjába tartozó két lábon járó emlős; szerkezetére nézve szilárd csontvázrendszerre felépített lágyabb szövetek összessége, nevezetesen izom, bőr, ideg, vérér, szív, máj, lép, vese, tüdő, stb., szervekből összeállítva, sejtszisztem szerinti. Sejtjeinek száma; 30,000.000,000.000, azaz Harmincbillió. Olvashatatlan aláíró, s.k.” Így az anatómus. Jó is egy ilyen bizonyítvány, legalább tudja az ember pontosan, hogy ki ő. Csak az a baja ennek a pontos bizonyítványnak, hogy egy 75-80 kg-os disznóról, ha kétlábon járásra megtanított cirkuszi példány, *szórol-szóra* ezt a bizonyítványt lehet kiállítani. Gibbon-, gorilla-, vagy orangután majom cirkuszi betanítás nélkül is, hétköznapi tudományával is kiérdemel egy ugyanilyen szövegű bizonyítványt. Valami különbségnek mégiscsak kell lenni közötted, a disznó, meg a majom között? Vagy nem? Igaz, hogy néhány hetes embrió állapotában a “tudomány” sem tud kimutatni valami feltűnő különbséget e három között.

No, nézzük, mit mond a vegyész ? Nála az “összetétel” a fontos. A vegyész hivatalos bizonyítványa így néz ki: “A vizsgált, ill. kért egyed 75 kg. bruttó súly mellett kb. 50 kg. vizet és 25 kg. szilárd alkatrészt tartalmaz. Vegyelemzés szerint 29 elemből áll és pedig: Oxigén 40 kg., Carbon 20 kg., Hidrogén 7 kg., Nitrogén 3 kg., Calcium 2 kg., Foszfor 1 kg., Cl 200 g., S 175 g., Na 150 g., K 100 g., F 75 g., Mg 50 g., Fe 5 g., Si 3 g., Mn 3 g., Al 1 g., J 0,1 g.; Cu, Pb. Zn, Br és még 8 féle elem nyomokban. Még olvashatatlanabb aláíró, s.k.” Így a vegyész. Jó egy ilyen bizonyítvány, igen jó és pontos, csak az az egy baj van vele, hogy ha ezeket az anyagokat összevásárolom a kereskedésben vagy \$ 2.21-ért és egy ládába rakva beküldöm a vegyész műhelyébe, *szóról-szóra* ezt a bizonyítványt fogom kapni a láda tartalmáról, és nem marad más számomra, mint 28 elemből valahogy igyekezzem egy erős kötelet fonni és a 29.-re, a vasra — talán egy szög kitelik belőle — felakasszam a bizonyítványt, miután önmagamát már felhasználtam kötélnak és szögnek. Valami különbségnek mégiscsak kell lenni közötted és egy láda vegyszer között? Vagy nem?

Ki vagy hát? Egy *okos ember*; a legértelmesebb a földi teremtmények között. Érted-e, hogyan lesz a hernyóból lepke? Tudod-e, hogy te magad hogyan és

miképpen **vagy**? Érted-e, hogy a kertedben termett paprika erős, a mellette termett dinnye meg édes? Miért lesz a varjútojásból varjú, a szarkatojásból szarka? Mi a fény, a hó, a mágnesség, a villám? Tudod-e, érted-e? Ha nem, hát akkor hol a nagy “okosságod”? Technikai ügyességed van — mondod — bűvárhajó, repülőgép, rádió, TV., űrhajó, ... az ember mindenre képes! Építs hát egy olyan tornyot, ami arányos legyen méreteiben és teherbírásában egy szalmaszálhoz. Kelts ki egy hét alatt egz tyúktojást. Növeld meg a termetedet egy arasszal. Ugorj a testmagasságod háromszázszorosára, mint a bolha képes. Határozd el, hogy fiad vagy leányod szülessék és vidd véghez, mint a kis méhecske. Gondold, hogy már az egész földkerekség uralkodója vagy és parancsold meg, hogy tavasszal ne zöldeljen a fű, ne rügyezzen a fa; parancsold meg, hogy az anyák évente kétszer szüljenek és pedig fiakat, mert katonákra van szükséged. Vajon véghez tudod-e vinni? Ki és mi vagy hát?

Ha te nem tudsz választ adni, hát hallgasd meg Istent, mit mond rólad Ő. Ő tudja, ki vagy, mi vagy. Hidd el, hogy Ő tudja, sőt csak Ő tudja! A Bibliában, az Ő beszédében ki is jelenti. Figyelj csak a szavára! Amint meg van írva: “Nincsen csak egy igaz is; nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan

elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek . . .

(Róm.3,10—18; 23; 5,12.) Utálatos és megromlott az ember, aki úgy nyeli a hamisságot, mint a vizet. (Jób 15,16.). Tisztátalanságnak, hamisságnak, bűnnek szolgái (Róm.6,17.19.), meg van romolva a csalárdság kívánságai miatt Ef.4,22.), akik a sötétségben és a halálnak árnyékában ülnek. (Lk. 1,79.). Természet szerint haragnak fiai (Ef.2,3.), reménység és Isten nélkül valók (Ef. 2,12.), átok alatt vannak (Gal.3,10.), Isten haragja alatt lévők (Ján. 3,36.).

2. Honnan jöttél?

Ha Budapesten teszik fel neked a kérdést és vidéki vagy, nyugodtan rávágsz egy helységnevet, ahonnan éppen felkerültél és részedre már elintézettnek is tekinted a választ. Ha a szülőfaludban élsz és ott teszik fel neked e kérdést, ott már egy kicsit gondolkodol a válasz felett, mert talán éppen olyan valami helyről kerültél nemrégien elő, amit már nem mernél olyan nyíltan bevallani. De lehet, hogy nincs rejtegetni valód és gondolkodás nélkül rávághatod: munkából, a szőlőből, vagy más efélét. De ha tovább faggatnak: Honnan jöttél ide e földre, e világra, e létbe? Vajon mit válaszolsz? Ha “csintalan” természetű vagy, kiböksz egy sikamlós, vagy amolyan “pajzán” választ, de magad is érzed, hogy ez sem a

kérdezőt, sem téged nem elégíthet ki. Honnan jöttél hát? A legokosabb ember is úgy áll e kérdés előtt, mint számár a hegyen, nem tudván azt sem megfejtani, hogy legelés közben hogyan is került olyan magasra? Te pedig, ha rádöbbenysz, hogy hol vagy, nem tudod elképzelni, hogyan kerültél ilyen mélyre? Kit kérdezel meg? Szüleidet? Ők épp olyan keveset fognak erről mondhatni a maguk tudása szerint, mint te magad. Kit kérdezel hát? A papot, vagy jegyzőt? Az egyik keresztelt, a másik anyakönyvelt, ez igaz, de akkor már itt voltál, ők is csak emberi tanúságot tehetnek, de mást nem. Papod viszont mondhatna neked isteni tanúbizonyságot; sőt minden Istenre hallgató, Isten kijelentésében — a Biblia igazságaiban — hívő embertársad adhat útmutatást, hogy hol keresd e kérdés nyitját. *Csak Isten adhat erre a kérdésre választ*, neked is és mindenki másnak is. És Isten ad is választ, csak higgy a szavának. És ne ijedj meg, ha olyasmit hallasz, amit a “józan eszed” felfogni nem képes; meg ne hátrálj az eszed szavára, mert a nagy **tudni**-akarás vitte halálba az embert (I.Móz.2,17.; 3,5—6.), az *ember* pedig ma is inkább **lát**ni szeret, mint hinni. Ne légy hitetlen, hanem hívő (Ján.20,27.). Hitben járunk, nem látásban (II.Kor.5,7.), mert a hit a *nem* látott dolgokról való meggyőződés (Zsid. 11,1.). Boldogok, akik *nem látnak* és hisznek (Ján. 20,29.), mert ez az útja

az igazság meglátásának, a világosság, az élet — az örök élet — elnyerésének, mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideigvalók, a láthatatlanok pedig örökkévalók (II.Kor.4.18.). “Az igaz pedig hitből él. És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem hitői, hogy életet nyerjünk.” (Zsid.10,38 — 12,2-ig.).

Isten fontosnak tartja ezt a kérdést és Ő maga teszi fel neked, mielőtt valamit is szólna hozzád: Honnan jöttél? És Ő mindjárt meg is felel neked; nem is várja **tőled** a választ, hisz tudja jól, hogy erre a kérdésre te magad nem tudsz kielégítő választ adni. Mielőtt szóba állana Isten az emberrel és akár *törvényt*, akár *kegyelmet* hirdetne néki, mindenekelőtt azt mondja meg a kijelentés nyelvén: Ember tudd meg, hogy honnan jöttél! Az Isten kijelentett beszéde a **Szent Bibliában** van leírva a mi számunkra. Azzal kezdi Isten a velünk való beszédét, hogy Mózes I. könyve első három fejezetében először megmondja nekünk, hogy kik vagyunk és honnan jöttünk? Amíg ezt hittel el nem fogadja az ember az Isten kijelentéséből, mint minden vitatkozás felett álló igazságot, addig Istennek nincs és nem is lehet szava számunkra. Amíg a veszélyben lévő maga nem hiszi, hogy valóban veszélyben van, addig hiába beszélénk

neki a legnagyobb ékesszólással a menekülés útjáról, nem érdekli, nem veszi azt igénybe. Csak mikor rádöbben helyzetének veszélyes voltára, akkor keresi a menekülés útját és módját, de lehet, hogy akkor már hiába, akkor már késő . . . (Ámós 8,11—12.; Zsid. 12,17.).

Honnan jöttél? Isten-*ből* és Isten-*től*. Isten az embert Isten hasonlatosságára teremté (I.Móz.5,1.). Gazdag és szegény az Ő kezének munkája (Jób 34,19.), Isten az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette (Csel.17,26), az ember kebelébe “lelket” alkotott (Zak. 12,1.) és minden ember kezét lepecsételi, hogy megismerje minden halandó, hogy az Ő műve (daktiloszkópia) (Jób 37,6.). Jób könyvében olvashatjuk: Az Istennek Szelleme teremtett engem és a Mindenható “*lehellete*” (gör.: PNOÉ, ang.: BREATH) adott nékem életet (33,4.); a szellem az az emberben és a Mindenható “*lehellése*”, ami értelmet ad néki (32,8.); kezeid formáltak engem (10,8.), mint valami agyagedényt úgy készítettél engem (10,9.); bőrrel és hússal ruháztál fel engem, csontokkal és inakkal befedeztél engem (10,11.).

Isten az embert tisztának és jónak teremtette (I.Móz.1,31.) *életre* és nem halálra teremtette; miért van hát, hogy az ember most halandó, romlott, tisztátalan és

gonosz? Mindnyájan, mint juhok el- tévelyedtünk (Ésa.53,6.), az egész világ a gonoszságban vesztegel (I.Ján.5,19.), mert az ember bűnbe esett, a bűn zsoldjaként pedig bejött a halál a világba (Róm.5,12—21. 6,23.).

Ezékiel próféta által így szól az Úr Isten egy emberhez: “Te valál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcseséggel, tökéletes szépségben. Édenben Isten kertjében voltál, rakva valál mindenféle drágakövekkel . . . ama napon, amelyen teremtetél. Valál felkent, oltalmazó Kérub . . . Feddhetetlen valál útaidban attól a naptól fogva, amelyen teremtetél, míg gonoszság nem találtaték benned . . . Belső erőszakossággal telt meg és vétkezél; ezért levetélek téged az Isten hegyéről, és elvesztélek, te oltalmazó Kérub . . . megrontottad bölcseségedet fényességedben, a földre vetettelek . . . tüzet hoztam ki belsődből, ez emésztett meg téged és tevélek hamuvá a földön . . .” (Ezék.28,11—19.). Tudod már ember, hogy honnan jöttél? (Jób.42,1—6.).

3. Hová mégy?

Ha fontos kérdés számodra, hogy honnan jöttél, Isten szerint ugyanilyen fontos az is, hogy hová mégy? Mert valamerre mégy, ha akarsz, ha nem. A világ halad a

történések útján és téged visz, ragad magával. Nem vonhatod ki magad semmi módon. **Örökkévalóság van!** Az örökkévalóság a *természetes*, Istentől való állapota a teremtettségnek. Ez a látható világ múlandó; egy szemernyi kis zökkenő a teremtettség parányi részének örökkévalóságban futó pályáján, egy mentőöv a végtelen óceán beláthatatlan tükrén. A világ halad a maga útján akkor is, ha a mentőövön megtelepedett parányi kis féreg nem is akar róla tudomást venni. Az örökkévalóságban, ha *idő* nincs is, ha nem számlálnak is éveket, napokat, mint mi itt a múlandóban, azért *történések sorrendje* van. A teremted *már* megtörtént, a *múlt*; ítéleted *még* nem történt meg, az csak lesz — és biztosan meglesz — az még csak *jövő*. Múlt és jövő érintkező határa a *jelen*, kifejezhetetlen röpké pillanat a múltó időben, milliomod másodperc is “sok” hozzá képest; az örökkévalóság valóban *végtelen* útján azonban a földi életed a *jelened*. A múlt és jövő felett nincs hatalmad, mert a múlt *már* nem a tied, a jövő *még* nem a tied, ez is, az is, Isten kezében van; a jelenbe azonban neked is van beleszólásod az Isten így szabott rendelkezése szerint. Ez az Istenfiaknak adott zálog Istentől, hogy fiaknak számíttatnak. És ezt a zálogot Isten még itt a halálban, a múlandóságban sem vonta még vissza, sőt kényszerít rá, hogy élj vele; neked magadnak kell döntened magad felett — de

felelősséggel! A *jelenben* döntöd el a *jövőd*, most dől el, hogy *hol*, *vagyis hogyan töltöd az örökkévalóságot!*? A teremtettség Istentől megszabott biztossággal és pontossággal rohan az események útján, s ha akarsz, ha nem, téged is ragad magával törvényszerű biztossággal. Benne vagy, benne élsz az örökkévalóságban itt is, most is, mert *öröklétre*, múlhatatlanságra teremtetted. Semmiképpen nem vonhatod ki magad belőle, visz, ragad a jövő — az *ítélet* — felé, ha akarsz, ha nem, ha hiszed, ha nem. Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelmesnek tartják! (II. Pét.3,3 — 14.)

Tudod-e, hova mégy? Egy biztos, hogy az örökkévalóságba, mert öröklétre teremtetted. De az örökkévalóságnak, az öröklétnek két létformája van: élet-halál, üdvösség-kárhozat, boldogság-gyötrellem, világosság-külső sötétség, szabadság-megkötözöttség, örvendezés-sírás, megnyugvás-fogcsikorgatás, áldás-átok, békesség-háborúság, dicsőség-gyalázat: Istennel-Istentől örökre elvetve! (Dán. 12,2.; Ján.5,29.; Mt.8,12.; 24,51.; Mk.9,44.stb., stb.)

Harmadik eset nincs! “Arany középút” nincs! Csak “széles” út és “keskeny” út van (Mt.7,13-14.); úgynevezett “átmeneti állapot” sincs, mert elvégezett dolog, hogy az emberek *egyszer* meghaljanak, *azután az*

ítélet (Zsid.9,27.). Felelősségteljes tehát számodra, hogy hogyan használod fel a *jelenedet*, a földi élet kegyelmi idejét.

Amint a múltra nézve Isten maga ad felvilágosítást az embernek a Szent Írásban, úgy a *jövőre* nézve is csak Tőle tudhatunk meg valamit. Ez a “valami” pedig: mindaz, amire szükségünk lehet. Az Isten kijelentette számunkra a *kijelentés nyelvén* mindazt, amit a jövőről tudhatunk, és amit tudnunk kell. János apostol által adja a kijelentést, akinek látomásban, álomszerű *képekben* enged betekintést a jövő méhébe. A kijelentés nyelve (apokaliptikus nyelv) olyan kifejezési mód, mint akár a magyar, latin, vagy görög nyelv. Aki meg akarja érteni, annak meg kell tanulnia azt a nyelvet. Ha latin szöveget magyar értelem és hangzás szerint akarok megfejteni, abból minden cifra dolog kisülhet, csak a valódi értelme nem. Ha apokaliptikus nyelven írt művet akarok a hétköznapi élet nyelvén megfejteni, abból sok minden sületlenség kikerülhet, de a valódi értelmét még csak meg sem közelíthetem. A kijelentés nyelvén Isten a láthatatlan világ örökkévaló igazságait és szellemi valóságait jelenti ki *képekben*, mert azok emberi szavakkal ki nem fejezhetők — mi miattunk, a mi értelmetlenségünk miatt. Az Úr Jézus, aki Mester is volt mindenekben, miattunk csak *példázatokban*,

hasonlatokban szólhatott Isten országáról; 12 oldalról, 12 hasonlattal tapogattatja velünk — vakokkal — körül ama királyság szellemi valóságát. Mind a 12 *ugyanarról az egyről* szól. Vagy például Nabukodonozor király a világbirodalmat apokaliptikus képben, mint egy nagy *szobrot látja* (Dán.2,31—45.), Dániel pedig ugyanazon birodalmat, tehát ugyanazon szellemi valóságot, mint *négy fenevadat látja* (Dán.7,1—28.); a *valóság* ugyanaz, de a *kép* más.

Ugyanaz az egy igazi Isten, aki Mózes által bepillantást enged a *múltba* és megíratja a mi számunkra a látottakat I. Móz. első három fejezetében, apokaliptikus nyelven, képekben mutatván meg a szellemi valóságot, ugyanaz az egy igazi Isten János által bepillantást enged a *jövőbe* és megíratja számunkra a látottakat a Jelenések könyvében, a végkifejlődést az utolsó három fejezetben (Jel.20—22. fej.) ugyancsak apokaliptikus nyelven, képekben. Amint János apostol nem majdani újságokból, vagy leendő történetkönyvekből, sem nem jósoló cigányasszonyoktól szedte össze a mondanivalókat, úgy Mózes sem a régi népek hagyományaiból, vagy írásaiból szedte össze a mondanivalókat, ahogyan azt túlokos tudósok kiagyalták. Mindketten ugyanannak az egy örökkévaló igaz Istennek voltak engedelmes szolgái, akiket Isten egyformán felhasznált arra, hogy általuk

jelentse ki az emberek előtt addig rejtett csodálatos titkait a világnak. Egyiknek feltárja a *múltat*, másiknak a *jövőt*, hogy az itt élő, mai ember bölcsen használhassa ki a *jelen* rövid és drága kegyelmi idejét.

Tudod már, hová mégy? Ha életre kelsz Krisztussal a jelenben, akkor *örök életre* és nem kárhozatra (Ján.5,24.), ha nem engedsz a Fiúnak, nem látsz életet, hanem az Isten haragja *marad* rajtad (Ján.3,36.) és ítéletre mégy azokkal, akik halottak maradtak a bűneikben és odaállíttatsz te is — ha akarsz, ha nem — a fehér királyi szék elé és részed lesz a második halál, a tűzzel és kénkövel égő mocsár (Jel.20,11—15.), ahol van a fenevad és a hamis próféta, s ahol kínoztatnak éjjel és nappal örökkön örökké (Jel.20,10.). Vagy pedig örökséged lesz mindaz, amit a 21. és 22. fejezetekben olvashatsz Isten Szent Szellemé által megírva. Az Istennel lehetsz (Jel.21,3.), örököse lehetsz Istennek (Jel.21,7.), **istenfiúság** vár rád. Az Isten eltöröl minden könnyet a szemedről, halált nem látsz többé, nem ér többé sem gyász, sem fájdalom (Jel.21,4.).

4. Miért vagy itt?

Az embernek piciny gyermekkorától késő vénségéig állandó kérdése: **MIÉRT?** . . . Nagytürelmű legyen az a

szülő, aki gyermekének tengersok **MIÉRT**-jére türelemmel meg akar felelni. Miért kék az ég?, miért zöld a fű?, miért van ég?, miért van fű?, miért? . . . miért? örökös kíváncsi **MIÉRT**? ... És ez a nagy **MIÉRT**? elkísér végső vénségedig, ezer és ezer **miért** ég a szívedben és az agyadban, választ keresel rá, de nem találsz, kérdezed embertől és nem tud neked választ adni, keresel, kutatsz, loholsz utána, éget a sok **miért**? és szomjúhozol a válasz után, de nem nyered el. Végül beleunsz, elfásulsz, belefáradsz a sok hiábavaló kutatásba, nem kérdezel már semmit, szóttalan lettél, de a sok megválaszolatlan **miért**? tovább ott ég a szívedben, mint parázs a hamu alatt, nyugtalanná tesz, bizonyttalan vagy, ingadozol, elfáradsz, mert a bizonyttalanság megterhel. Senki ember fia választ nem tud adni a **MIÉRT**?-jeidre, ebbe fáradsz bele, mert állandóan úgy élsz — ha magad nem is tudod —. mint akinek nincs szilárd talaj a lábad alatt, mint aki feneketlen mélység felett lebeg és ez a bizonyttalanság súlyosan megterhel. Elhangzott bár egy bizttató, hívó szó számodra is, évezredek óta hangzik a világban, de szelíden, nem erőszakosan és ezért nem akarják tudomásul venni az emberek. Ugyanaz, aki közel kétezer évvel ezelőtt e szavakkal hívott: “Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradttatok és meg vagytok terhelve, és én

megnyugosztlak titeket”, ugyanaz még korábban már ezer esztendővel hamarabb is hívja a megfáradott embert, hogy választ adjon kérdéseidre és megnyugossza: “Vegyétek az én tanításomat és nem a pénzt . . . Igaz az én számnak minden beszéde . . . Enyém a tanács és a valóság ... Az igazságnak útján járok, hogy az engem szeretőknek valami *valóságost* adjak, örökségül. Boldog ember az, aki hallgat engem, mert aki megnyer engem, nyert *életet* és szerzett az Úrtól *jóakaratot*. De aki vétkezik ellenem, erőszakot cselekszik az ő lelkén és mindenki, aki engem gyűlöl, szereti a halált.” Így szól az, aki mindent tud, mindenre választ adhat, aki öröktől fogva felkenetett, aki kezdettől fogva “van”, aki egyedül *született* Istentől, az **Egyszülött Fiú** (Péld.8. és 9.rész). Salamon által jelentetik ki mindez, aki nem földi gazdagságot, vagy hosszú életet kért Istentől, hanem *bölcsességet* (I.Kir. 3,5—15.) és megnyerte azt, aki adatott nekünk bölcsességül Istentől; csak éppen önmagára nézve hasznát nem látta, mert nem jól használta. (I.Kor.1,30.). Ugyanaz a Jézus Krisztus, aki ma is egyedül képes választ adni ezernyi sajtó **MIÉRT?**-ünkre, mielőtt megjelent e földön testben, mielőtt az *Ige* testté lett (Ján.1,14.), mint *ige* szól hozzánk, mint Bölcsesség (Péld.8.9.r.), mint szellemi italt nyújtó

Szellemi Kőszikla (I.Kor.10,4.) kínálja önmagát: Életet (Péld. 8,35.; Ján.14,6.).

Embertől soha nem kaphatunk a valóságnak megfelelő választ létünk kérdéseire; egyedül Isten adhat erre választ, egyedül az Ige, aki testté lett, aki az igében szól hozzánk, egyedül ő adhat valami *valóságot* (Péld.8,21.).

Az első nagy kérdés: Miért vagy? Mert Isten teremtett! (I. Móz. 1,27.; 2,7.; 5.1.; 9,6.; V. Móz. 4,32.; Jób 33,4.; Zsolt.100,3. stb.) “Én teremtettem az embert” — mondja Isten (Jer.27,5.), de az ember nem akar róla tudomást venni; úgy viselkedik, mintha semmi köze nem volna hozzá Istennek, mintha csak önmagának köszönhetné létét, hiába cáfolja meg ezt a balhiedelmét az ige: “Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; Ő alkotott minket és nem magunk” (Zsolt.100,3.) és azt sem veszi az ember tudomásul, hogy Isten *az egész* emberi nemzetséget *egy vérből* teremtette (Csel.17,26.); nem fogadja el Isten felvilágosítását a **miért?**-jére, hanem rohan tovább a maga feje után a feneketlen mélység felé . . . Néha- néha, mikor vérgőzös szeme elfordul a nagy földi cirkusztól, amelynek porondjára hajtja azokat, akiknél megvan a Krisztus bizonyága és így maguk is tanúbizonyságai az Igének, aki testté lett, ilyenkor

felvetődik a vérben gázoló és a vért osztályozgató “vér- és fajszakértő” ember előtt a másik nagy kérdés: Ha már *van* az ember, hát **miért** van? Miért teremtette Isten, ha **Ő** teremtette? Erre is csak az ige adhat választ, ember ezt ki nem agyalhatja. Az ige pedig azt mondja, hogy Isten az embert az **Ő** dicsőségére teremtette (Ésa.43,7.), *szeretetből* teremtette, mert az Isten szeretet (I.Ján.4,16.). Nehéz ezt *megérteni* embernek, akiben szeretet nincsen, ezt csak *hinni* lehet; az igaz pedig hitből él (Róm.1,17.).

A következő nagy kérdés: Miért vagy itt? De ennek a kérdésnek két oldala van: mi az *oka*, hogy *itt* vagy, miért, mi miatt? és mi a *célja*, hogy *itt* vagy, miért, mi végett? Az oka. amiért *itt* vagy e múlandó világban, a halál árnyékának birodalmában: az Isten ellen elkövetett lázadásod, a bűnbeesés, ami miatt kiűzöttél az Isten közvetlen környezetéből, messze kerültél az Élet Fájától. Elhagytad Istent és a Sátánhoz pártoltál. Az Ördögnek hittél, a Sátánban bíztál és megcsalt ; eladtad magad neki — igaz, hogy ingyen — az övé lettél, ő lett az atyád, mert elhagytad a mennyei Atyádat (Ján.8.44.). Örökös szomjúságban élsz, mert *elhagytad Istent, az élő vizek forrását* (Jer.2,13.), kiből az élet folyama árad, amit Mózes látomásában, mint az Édenből kijövő és “négy ágra szakadó”, négy szakaszra osztott, folyót látott (I.Móz.2,10—14.), ugyanaz, amit Ezékiel mint a

látomásában látott mennyei templom küszöbe alól előtörő és hatalmasan növekedő négyszakaszos folyamban szemlélhetett, mint Isten kijelentését (Ezék.47,1—12.); ugyanaz, amit János az Isten és a Bárány királyiszekéből látott előtörni (Jel.22,1.). Ugyanaz az egy **élet vize** az, amit elhagytál, amit Isten emberei, ki így, ki úgy látott meg látomásában, ahogy az Isten adta nekik látniok, ugyanaz, amelynek partján ült Dániel isteni látomásában elragadtatva (Dán.10,4.); ugyanaz az élet vize, melyet kínál neked is az Úr Jézus Krisztus, ha bevallod magadnak, hogy szomjúhozol (Ján.6,35; 7,37—38.), ugyanaz az élet vize rendelkezésedre áll, *ha akarod*, amint a Jel. 22,17. versében megíratott a te számodra. Az Élet Fájától elűzettel, attól az Élet Fájától, mely Mózesnek, mint az Éden közepén álló fa jelenik meg látomásában, Jánosnak pedig, mint a mennyei Jeruzsálem közepén, az élet vize mellett elterülő egész ligetté szaporodva jelenik meg; ugyanaz az Élet Fája, melynek gyümölcsét ígéri az Úr a győzedelmeseknek (Jel.2,7.), ugyanaz a Fa, melyet Ezékiel is látomásban lát az élet vizének folyója mellett, melynek még a levelei is drága értéket jelentenek (Ezék.47,12.).

Mi a célja, hogy *itt* vagy? Ezt is Isten mondhatja meg és meg is mondja az Ő igéjében. Hogy visszanyerd azt az

életet, amit eltékozoltál, azt az **örök** életet, amelynek birtokában voltál a bűneset előtt; hogy otthagyd a magad ásta ciszternát a poshadt csapadékvizével és visszafordulj az élő vizek forrásához: Istenhez (Jer.2,13.). Azért vagy itt az Isten kegyelméből e földön, ahová *alulról* jöttél (Ján. 8, 23.), mert Isten kiemelt könnyörülő szívvel a feneketlen mélységből (abyssos), ahová a halál következményeképpen kerültél és *kegyelemből* ide helyezett e földre, ahol Istent megkeresheted, kitapogathatod, megismerheted és ismét örök életet nyerhetsz *a hit által*. “Az Isten, aki a világot és a világon lévő összes dolgokat teremtette, Ő, aki Ura az égnek és a földnek, nem kézzel csinált templomokban lakik, sem emberi kezek szolgálatára nem szorul, mintha bármire is szüksége volna, mert hiszen ő ad mindenkinek életet, *“lehelletet”* és mindent. Ő teremtette egy vérből az egész emberi nemet, hogy lakozzék a földnek színen, Ő mérte ki a népek életének szabott idejét és *ittlakásuk célját: hogy keressék az Istent*, hátha valami módon kitapogathatnák és megtalálhatnák Őt, habár nincs is távol egyiküinktől sem, mert Ő benne élünk, vagyunk és mozgunk.” (Csel. 17,24-29. Raffay ford.). “Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igazi Istent, vagyis akit elküldöttél, a Jézus Krisztust”. (Ján.17,3. I.Ján. 5,20.). Keresed az utat? Keresed az

igazságot? Keresed az életet? Jézus ezt mondja: “Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanem csak én általam!” (Ján.14,6.). “Mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek!” (Ján. 15,5.).

A *múlt* meg van írva Mózes I. könyve első három fejezetében, a *jövő* előtted áll a János Jelenések könyve utolsó három fejezetében, a *jelen* kulcsa a Biblia tengelyét jelentő örök evangéliumban, János ev.3,16. versében áll előtted: “Úgy szeretett Isten téged — és nem másképpen —, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogyha hiszel Benne, el ne vesszél, hanem örök életed legyen.” “Én vagyok a feltámadás és az élet, aki *hisz* énbennem, ha meghal is, él. És aki csak él és *hisz* énbennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?” (Ján.11,25-26.) És nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen!?” (Ján.5,40.), mondja az Úr Jézus Krisztus, pedig **ezért!** vagy *itt*. Ez a válasz a nagy **miért?**-re!

5. Kezdet és a vég.

Az ember, mikor érezte, hogy nincs talaj a lába alatt, nem tud megállni, nincs mibe kapaszkodnia, mint a vak, csak tapogat a bizonytalanságban, elkezdett bölcselkedni, okoskodni, és *így* keresett valami bizonyosat, valami valóságosat, amin megvethetné a lábát. Keresett, de nem

talált, így nem is találhatott, mert nem ott kereste, ahol egyedül található: Istennél, Istenben. A hiányát érezte ennek a szilárd alapnak, egy állandó pontnak, de megtalálni nem tudta, mert a láthatatlan Istent nem bírta a “józan” esze a keresett biztos alappontnak felfogni. Archimedes, a görögök lángeszű tudósa egyszer így kiáltott fel: “Adjatok nekem egy fix pontot és én kifordítom sarkaiból a világot!” De nem volt senki, aki ezt a fix pontot rendelkezésére tudta volna bocsátani. Pedig van ilyen biztos, állandó pont: a láthatatlan, örökkévaló Isten, aki Jézus Krisztusban láthatóvá is lett a világ számára.

Bölcselekedéssel azonban nem lehet megragadni ezt az egyetlen biztos pontot, csak *hittel*. Bölcselekedéssel eljutott az ember a **TÉR** és **IDŐ** fogalmához és azt hitte, most már célba ért. Ezen az úton eljutott az ember addig, hogy mindent tud, mindent ért, de semmit sem hisz. Kiagyalta az ember, hogy a világban minden időben és térben van, és azt hitte, hogy ezzel minden titok nyitját megtalálta. Mindent igyekszik ezzel a mértékkal mérni és mindent megmagyarázni. Ezzel a bölcselekedéssel odakötözte magát a múlandóság szekeréhez, mert tér is, meg idő is csak a *múlandóban* van; a világmindenség természetes állapota pedig az *örökkévalóság*, a múlhatatlanság, ahol sem tér, sem idő nem tényező,

egyszerűen nincsenek. Az örökkévalóságnak nincs *eleje* és nincs *vége*, mert nem térhez kötött és nem időhöz kötött. Egy vonalnak van eleje és van vége, mivel térben van, azért *véges* még akkor is, ha emberi okoskodással a “végtelenbe” helyezzük az elejét és a végét, abba a “nesze semmi, fogd meg jól” fogalomba, ahol a párhuzamos egyenesek találkoznak ... Akiknek kedvük van hozzá, hát csak induljanak el párhuzamos utakon találkozóra, de legyen türelmük is hozzá bőven, míg összetalálkozhatnak.

Az örökkévalóságban nincs eleje semminek, csak *kezdete* és nincs vége sem — hiszen örökkévalóság van —, hanem csak egy vég, egy cél, ahová minden torkollik. Mindennek kezdete: Isten, mert belőle, tőle van minden, Ő a **KEZDET**; minden számára a vég, a cél, a beérkezés Istenben van, Ő a **VÉG**. És mivel egy Isten van, aki bár mint Atya, mint Fiú és mint Szent Szellem jelentette ki magát számunkra, de ez nem három Isten, sem nem “*Szentháromság egy igaz Isten*”, amint a “modern” és “józan” protestánsok manapság az unitárius — trinitárius kérdést önmagukban elintézni vélik, hanem az igazi Isten, *egy Isten*, akármint Atya, akármint Fiú, akármint Szent Szellem jelentkezik az életünkben — így teljes joggal mondja a Fiú önmagáról, az **IGE**, aki Isten volt (Ján.1,1.) és emberré, “testté” lett (Ján. 1,14.) és ismét

visszament az Ő dicsőségébe (Mk. 16,19.), hogy “Én vagyok az Alfa és az Omega, a *kezdet* és a *vég!*” (Jel.1,8.; 21,6.). Ő a **KEZDET**, mert “minden Ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett.” (Ján.1,3.). Még mikor semmi mélységek nem voltak, születtem (Péld.8,22-31.); nekem adatott minden hatalom mennyen és földön (Mt.28,18.). Ő általa teremtetett minden, ami van (Ef.3,9.; Kol.1,16-17.; Zsid.1,2.; Zsid.2,10.), kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige (Ján.1,1.). És Ő a **VÉG**, a Cél, a Beteljesülés, benne jut teljességre minden. Az örökkévalóságban nincs vége semminek, hiszen örökkévalóság, múlhatatlanság van, a **Vég** itt nem megszűnés, elmúlás, hanem teljesség, dicsőségről-dicsőségre való örök haladás Istennel, Istenben. “Az első, a zsenge a Krisztus, azután akik a Krisztuséi, az ő eljövetelekor, azután a vég, mikor átadja az országot Istennek, vagyis az Atyának . . . hogy az Isten legyen minden mindenben.” (I.Kor.15,23-28.).

Az örökkévalóságban természetesen “idő” sincsen, nem számlálnak éveket és napokat; mindez a halálban, a múlandóban, a rothadandóban van. A bűneset előtt nem volt idő, nincs kora az embernek a bűnbeeséskor. Nincs megírva, hogy Ádámnak hány éves korában történt a bűneset, hisz az ember addig az örök élet birtokosa volt. *A bűneset az örök életre teremtetett ember halála napja*

(I.Móz.2,17.) és egyszersmind a halálban, az elveszettségben lévő, halandó embernek a születésnapja. Ettől a ponttól számlál Ádám 930 életévet (I.Móz.5,5.), mert a bűneset előtt számára idő nem volt, éveket nem számlált. És mikor elmúlik ez a múlandó világ (II.Pét.3.) és felveszi a teremtettség az eredeti állapotát és megszabadul a rothadandóság rabságából (Róm.8,18-23.), mikor a romlandó romolhatatlanságot, a halandó halhatatlanságot ölt magára (I.Kor.15,53-57.), bekövetkezik az, amire Isten angyala megesküdött: “És az angyal, akit láték állani a tengeren és a földön, felemelé kezét az égre, és megesküvék arra, aki örökkön örökké él, aki teremtette az eget és a benne valókat, és a földet és a benne valókat, és a tengert és a benne valókat, hogy *idő többé nem lesz*”. (Jel.10,5-6.).

Nincs *eleje* és nincs *vége* semminek az örökkévalóságban, de van **kezd**et és van **vég**; nincsen *idő* az örökkévalóságban, de vannak *törté*nések és van azoknak Istentől megszabott *sorrendje* (gör. TAGMA). A teremtesed *már* megtörtént, az ítéleted *még* nem jött el; a Fiú-Isten, mint Emberfia már a földön járt, mint Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit (Ján.1,29.), de még nem jött el, mint győző, mint a Júda nemzetségéből való oroszlán (Jel.5,5). Az Élet Fájától már messzire űzettel és még nem jutottál oda vissza. Az atyai hajlékot

már elhagytad, mint elveszett “tékozló” fiú (Lk.15,11-32.), de még nem kerültél oda vissza (Ján.14,2-4.; Jel. 21,3.), az élő vizek forrását már elhagytad (Jer.2,13.), de még nem tértél hozzá vissza, csak hív, vár az, aki érted meghalt (Jel.22,17.).

A léted is örökkévaló; örökéletre, múlhatatlanságra teremtetted, létezned kell örökkön-örökké, nem múlhatsz el, még ha akarnál sem. Létednek sincs tehát eleje és vége, hanem csak *kezdete* és előtte *a vég*. Ne tévesszük össze a létet az élettel. A létnek két formája van: élet és halál. A természeti ember, ahogy e földön megjelenik, a halál létformáját viseli. Öröklétű az ember és a léte egy lét akkor is, ha kétféle formában jelenhetik is meg. Létünket Istennek köszönhetjük, az Ő kezéből került az ki, Nála van a létünk kezdete. És mindjárt úgy került ki, hogy se eleje, se vége, örökkévaló, de nem öröktől fogva való, *kezdete van*. Minden teremtettnak van kezdete. Olyan a lét, mint egy hatalmas karika, amit egy gép egy nyomással sajtol; megjelenése előtti pillanatban még nincs *karika*, mikor megjelenik, az az *ő kezdete*, de se “eleje”, se “vége” nincsen. Ha ez a karika — mondjuk — acélból készült, el tudjuk képzelni, hogy mindjárt megjelenése pillanatában hordoz valami megfejtethetlen titkot, aminek csak a nevét tudjuk, de lényegét nem; mágnességet, vagy elektromosságot, vagy talán hőt; a

világban megjelent karika lehet mágneses, elektromos, vagy tüzes. Nevezhetjük ezt a titkos valamit: **élet**-nek is, a lényeges az, hogy valami “többlet” van benne, valami plusz. Amíg ez a titokzatos valami benne van, addig “*élő*”, élettel teli; amint valami okból eltűnik belőle ez a titok — elveszti mágnesességét, elektromosságát, vagy kihűl —, akkor a karika “*halott*”, hiányzik belőle az élet. Azért *nem múlik el* a karika, sem másik karika nem lesz belőle e változás által, csak az *állapota*, a létállapota lesz más, mint addig volt. “Meghalt” . . . holtta vált; eltűnt belőle az élet. Ha egy ilyen hatalmas karikának *egy része* átvonul a szobánkon — az ajtón át belép, az ablakon át ismét kilép a szobánkból —, akkor *azt* a darabkáját a karikának szemlélhetjük, tanulmányozhatjuk, következtethetünk a nem látott szakaszok állapotára is belőle, mert amilyen a tapintható része, olyan lesz az általunk nem látott része is. Ha az általunk tapintható darab mágneses, villamos, vagy tüzes, akkor olyan az általunk nem látott rész is; ha pedig holt, hideg, erőtelen, “halott”, akkor olyan az egész, az általunk nem látott rész is. Ilyen a mi létünk, az ember léte is. Kezdeté van, de sem eleje, sem vége nincs. Isten kezéből tüzesen, élettel telten került ki, *élő lélek* volt (I.Móz. 2,7.), de a bűn, az engedetlenség által *holtta* lett (I.Móz.2,17.;3,6.), elvesztette belső tüzét, mely Istentől táplálkozott és

hideggé, holttá, hamuvá lett (Ezék.28,18.). Kezdetben az ember étellel, örök étellel volt telt, hisz *életre* teremtetett, “igen jó” volt (I.Móz.1,31.), a bűneset által holttá lett és *ebben az állapotában ismerjük mi ma*. A Vég pedig Istenben van, a történésben még elrejtve, azonban a valóságban már készen. Úgy, amint azt a 3. fejezetben tárgyaltuk, mert a **Vég** felé mégy!

6. Teremtés-formálás-alkotás.

Gyakran halljuk ember szájából a dicsekvő szót: “Semmiből teremtettem existenciát magamnak!” Vagy embert dicsőítő cikkekben olvashatjuk: ... és megteremtette a világ leghatalmasabb hadseregét ... Az ember *teremtőnek* hiszi magát és ez kész katasztrófa. Ember ugyanis képtelen teremteni. Teremteni annyit jelent, mint egy addig nem létezőnek létet adni. Erre pedig ember képtelen. Az ember csak a meglévőket alakítgatja, de valami újat, ami eladdig nem volt, létrehozni képtelen. Az őt körülvevő ásvány-, növény- és állatvilág anyagait alakítgatja az ember újabb és újabb cikkeké, de ez nem teremtés, ez messzebb van a teremtéstől, mint egy zenei költemény a trombita rézanyagától. *Teremteni* egyedül csak Isten képes. Istenen kívül minden, ami csak a világmindenségben van, láthatók és láthatatlanok, mind-mind *teremtmények*,

az angyaloktól a sárrögig. Teremtmény pedig teremteni nem tud; még az arkangyalok sem, annál kevésbé az ember. Isten az, aki mindeneket teremtett az **Ő LEGYEN!** igéjével. Emberek! Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; Ő alkotott minket és nem magunk! (Zsolt.100.3.). Ez az, amit az emberek elfelejtenek, vagy nem akarnak tudomásul venni, és nem adják meg neki a dicsőítést, hanem a teremtményeket tisztelik és szolgálják a teremtő helyett (Róm.1,25.). Magukat bölcseknek vallván, balgatagokká lettek, és az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélték, a múlandó embereknek képmásával (Róm.1,22-23.), de nem felelősség nélkül, mert Istennek haragja alatt vannak és menthetetlenek (Róm.1,18-20.). Mindennek pedig a hitetlenség az oka, mert hit által értjük meg, hogy a világ Isten igéje által teremtetett, hogy ami látható, a láthatatlanból állott elő (Zsid.11.3.).

Isten — ki Atya-Fiú-Szent Szellem, mint egy igazi Isten, e hármasságban — teremtett mindeneket. A teremtésről szóló isteni kijelentés, a Mózes által adott teremtés történet, mellyel Bibliánk kezdődik, az első három versben mindhárom szerepében mutatja be az egy Istent és így a három szerepében — “személyében” (PROSÓPON PERSONA) működő egy Isten munkájaként állítja eléink a teremtést. Az első versben

szerepel az Isten, mint *Atya* (gör. PATÉR), mint mindenkinek elkezdője és minden akarat jogos forrása: “Kezdetben teremté *Isten* a mennyet és a földet”. A második versben Isten Szent Szellem — a Károli fordítás szerint a *Szentlélek* — állítatik elénk, mint részese a teremtésnek: “A föld pedig kietlen és pusztavolt és a Sötétség a mélység színén szabadlábban volt, és az *Istennek a Szellem* védőszárnyát bontva lebegett a vizek — “lelkek” — felett.” A harmadik versben találkozunk az Istennel mint Fiúval, vagyis, mint Igével, a “Logos”-szal (Ján. 1,1-3.), mint aki által minden teremtetett: “És mondá Isten: **L e g y e n** világosság!” Imé az Ige, aki testté lett (Ján.1,14.), aki által minden teremtetett (Ef.3,9.; Kol.1,16.). “Nincs teremtvé az Atya, nincs teremtvé a Fiú, nincs teremtvé a Szent Szellem ... Éppen úgy Isten az Atya, Isten a Fiú, Isten a Szent Szellem és még sincs három Isten, hanem *egy az Isten*... Az Atyát sem nem készítette, sem nem teremtetett, sem nem szülte senki. A Fiú egyedül az Atyától — nem alkottatott, nem teremtetett,

— hanem született. A Szent Szellem az Atyától és a Fiútól nem készítettett, nem teremtetett, nem született, hanem kibocsáttatott ... Az egyetemes hit az, hogy az egy Istent a Háromságban és a Háromságot az egységben tiszteljük”. (Athanasius hitvallás.) Az egy igazi Isten

teremtett tehát mindeneket, az Atya a Fiú által a Szent Szellem útján.

Az ige által való teremtés egy minden teremtmény által láthatatlan és belső lényegében érthetetlen világot hozott létre, melyről minden teremtmény csak azt állapítja meg csodálattal, hogy van, de belső lényegét az Istenen kívül senki nem tudja és nem utánozhatja. Még a mennyei angyalok sem, annál kevésbé az ember. Magát azt a világot nem látjuk, csak hatásaiból, megnyilvánulásaiból ismerjük és megtapasztalhatjuk annak valóságát és valódiságát. Az az ige által teremtett láthatatlan világ benne van még a mi átok alatt lévő anyagi világunkban is, ez képezi az anyagi világnak is a *legbensőbb lényegét*, “Hajtson a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet, gyümölcsfát, amely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, amelyben legyen néki magva a földön.” (I.Móz.1,11.). Az állatvilág is magában hordja még ma is ezt a titkot, amit az ige által való teremtésnél helyezett belé Isten: “És megáldá azokat Isten, mondván: Növekedjete és gyarapodjatok” — Károli fordítás szerint: “Szaporodjatok és sokasodjatok” — (I.Móz.1,22.), sőt az ember is ugyanezen igével áldatik meg az ige által való teremtéskor és hordja ezt az áldást még ma is, elvetett, átok alatt lévő állapotában is (I.Móz.1,28.) Az a *tény*, az az isteni *törvény* a mutatója

az ige által teremtetts csodálatos világnak, hogy a növény- és állatvilág és az ember ma is *növekedik, szaporodik, magva van*, hogy a búzából búza, az almából alma, a verébtojásból veréb, a kígyótojásból kígyó lesz, hogy kutyának kutya, majomnak majom, embernek ember lesz az ivadéka. Hogy miért? és hogyan? azt emberi elme fel nem érheti, meg nem fejtheti, meg nem változtathatja. íme, így nyilvánul meg *az ige által teremtetts* világ a hiábavalóság alá rekesztett múlandó világban is (Róm.8,20), bizonyosságául annak, hogy az **VAN**. Láthatatlan, kitapogathatatlan ez az isteni titok, de létezését letagadni nem lehet.

Ez az ige által teremtetts világ teljesen kész, hibátlan, igen jó (I.Móz.1,31.), Isten eldöntötte, hogy mi **legyen**, és az ezért **van**, ehhez sem hozzátenni, sem belőle elvenni senki nem tudhat. Ez a világ és ez a teremtés szellemi (pneumatikus), változhatatlan, örökkévaló, befejezett, benne minden elrendezett, örök időre állította fel, *törvényt szabott és nem tér el attól* (Zsolt.148,6.). Ez után a teremtés után, a pneumatikus teremtés után, pontot tett Isten; “elvégezé Isten hetednapon az ő munkáját, amelyet alkotott vala, megszűnék a hetedik napon minden munkájától, melyet *teremtve* szerzett”. (I.Móz.2,2-3.)

De Isten mindezideig munkálkodik (Ján.5,17.), mondja az Úr Jézus Krisztus. Hogyan van hát? A teremtéstörténet erre is felvilágosítást ad. “És *formálta* vala az Isten az embert a világ porából (Péld.8,22-30.), és lehellett vala az ő orrába *életnek lehelletét*. Így lőn az ember *éltetett lélekké*”. (I.Móz.2,7.). “És *formált* vala az Úr Isten a földből mindenféle mezei vadat és mindenféle égi madarat...” (I.Móz.2,19.). Ime, egy *második lépés* a “teremtésben” a

f o r m á l á s. Amit Isten az ige által való teremtésben eldöntött és elrendelt, hogy **LEGYEN** és **LETT**, azt Isten maga meg is *formálja*, megjelenési formát ad neki. És ez a formálás *ma is folyik*, a szemünk előtt is. A virágból hónapok alatt kiformalódik az érett gyümölcs, benne az életet tovább plántáló láthatatlan *maggal*; az ember negyven hétig az anyaméhben rejtetten formálódik Isten keze alatt, azután 24 évig szemünk előtt, míg a petéből csecsemő, a csecsemőből férfiúvá, vagy nővé fejlődik, míg a formálás teljességre jut. Így formálja a hegyeket, halmokat, az égi testek seregeit. “Kezeid formáltak engem és készítének engem köröskörül” (Jób.10,8.). “Nem egyugyanaz formált-é bennünket anyánk ölében?” (Jób 31,15.). Eszméljete ti bolondok a nép között! És ti balgatagok, mikor tértek eszetekre? Aki

a fület plántálta, avagy nem hall-é? És aki a szemet formálta, avagy nem lát-é? (Zsolt. 94,8-9.)

A teremtetett és már meg is formált akárminek más alakot adni, meglévő valamit alakítani, de úgy, hogy ez megint valami *új* legyen, ez az **alkotás** — “építés” (gör. OIKODOMEIN). “És alkotá az Úr Isten azt az *oldalbordát*, melyet kivett vala az emberből, *asszonnyá*, és vivé az emberhez.” (I.Móz.2,22.). “*Teremté* tehát az Isten az *embert* az ő képe, Isten képe *teremté őt*: férfiúvá és asszonnyá *teremté őket*” (I.Móz.1,27.). “És *formálta* vala az Úr Isten az *embert*” (I.Móz.2,7.). “És *alkotá* az Úr Isten azt az *oldalbordát*, melyet kivett az *emberből*, *asszonnyá*.” (I.Móz.2,22.). Tehát a *teremtés*: ember, bensőjében ez “férfi és asszony”. A *formálás*: ember, azután a teremtés rendjével elégedetlen embernek az óhajára és terve, elgondolása szerint kettéosztja Isten, “férfi” és “asszony” részre, hogy az ember “gusztusának” megfelelő legyen (I.Móz.2,18-23, Máté 19,4. és 6.). Tehát, hogy a teremtést kritizáló ember óhajának eleget tegyen, ezért “*alkotott*” tovább a formálás után. “Amely napon *teremté* Isten az *embert*, Isten hasonlatosságára *teremté azt*. “*Férfiúvá és asszonnyá*” *teremté őket*, és megáldá *őket* és nevezé az ő nevűket “ember”-nek (helytelenül: Ádámnak (?)), amely napon *teremtetének*”.

(I.Móz. 5,1-2.) Az “alkotás” tehát tulajdonképpen “építés” már meglévő anyagból.

7. Ég és föld.

“Kezdetben teremté Isten az eget és a földet”. (Móz.1,1.). Mi az **ÉG**? És mi a **FÖLD**? Ha embert, vagy emberi tudományt kérdezünk meg, egyáltalán nem leszünk okosabbak a kapható válaszokból, megint csak Istenhez kell fordulnunk, aki egyedül adhat helyes választ mindenre és bölcsességet. “Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki *mindenkinek* készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki.” (Jak.1,5.). Az Úr az égnek Istene (I.Móz.24,7.), Ő hivatott egyedül felvilágosítást adni az ég dolgairól. A Bibliánkban, Isten kijelentésében, kaphatunk választ arra a kérdésünkre, hogy mi az ég? **Ég** és **Menny** azonos fogalom a Bibliában. “Aki kezdettől fogva az egek egein ül” (Zsolt.68,34.). Így szól az Úr: Az *egek* nékem ülőszékem, és a föld lábaimnak zsámolya (Ésa.66,1.). A *menny* nékem ülőszékem, a föld pedig az én lábaimnak zsámolya (Csel.7,49.). Az ég, a menny a mi szemünk számára láthatatlan világ, helyesebben a számunkra láthatatlan világnak Istennel és Istenben élő része. Általában keveset tudunk a mennyről, mert kevés jelentetett ki számunkra róla; egyelőre még kevés

tartozik ránk a menny dolgairól. Mi még csak elemisták vagyunk akkor is, ha Isten gyermekeivé lettünk a hit által, a menny pedig a legmagasabb akadémia az elemi iskolával szemben. Az elemistának az elemi tudományok iránt kell érdeklődnie, hogy el ne bukjon és majdan az egyetemre kerülhessen. “Szeretteim! Most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzát; mert meg fogjuk Őt látni, amint van.” (I.Ján.3,2.). Jézus Krisztus, a mi Urunk, aki felment a mennybe (Mk.16,19.) búcsúbeszédében ezt mondta: ”Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek... és ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Ján.14,2-3.). Annyit azonban máris tudunk a mennyről, hogy ott Istennek angyalai laknak (Jel. 7,11. Zsolt.148,1-2. II.Thess.1,7.), és mennyei seregek (Zsolt.148,1-2.; I.Kir.22,19.; Lk.2.13.), Kerúbok és Szeráfok (Zsolt.99,1. Ezék.1,5-24. Jel.4,6-8. Ésa.6, 2-6.). Hogy valójában milyenek e mennyei lények, azt ember elképzelni sem tudhatja; amit róluk tudunk, azt Istennek emberei apokaliptikus *képekben* láthatták csak, magát a *valóságot* emberi értelem fel nem foghatja. Annyit azonban tudhatunk, hogy a menny lakói szentek (Mk.8,38. Mt.25,31. Jóh.15, 15.), bölcsek (II.Sám.14.20.), nem halnak meg (Lk. 20,36.), de

mégsem halhatatlanok, mert Istené egyedül a halhatatlanság, mivel Ő bűnre nem kísérhető (I.Tim.6,16. Róm.6,23. Jak.1,13.). Hatalmasak, erősek (II.Pét.2,11. Zsolt.103,20.), nem házasodnak (Mt.22,30. Lk.20,35.), tudnak elkövetkezendőkről (Jel.1,1.), de nem mindent tudók (Mt.24,36.). A menny nem bizonyos *hely*, nem helyhez kötött, inkább azt lehetne mondani róla, hogy állapot, rendűség, fokozat, a szentség és tisztaság, igazság, békesség és öröm, az isteni világosság hona: Isten országa, Isten királysága. ”Jöjjön el a te országod...” (Mt.6,10.).

Ami mireánk tartozik szorosan véve ez ország dolgairól, az az, hogy *mi* is *örökölhethük* ezt az országot. Mert nemcsak angyalok vannak ott, hanem Krisztusért kegyelmet nyert, megváltott bűnösök is. Emberfiak, akik beirattak az élet könyvébe (Jel. 21.27.), az újonnan születettek (Ján.3,3.), akik háborúságot szenvednek az igazságért (Mt.5,10. Jel. 7,14.), a győzedelmesek (Jel.3.5. 7.9.).

Mi a **FÖLD**? Föld minden, ami nem tartozik a mennyhez, ami nem “mennyei”. Föld minden, amit földi érzékszerveinkkel érzékelhetünk. Föld minden, ami “anyagi”, mert a menny *szellemi világ*. Föld a mi földünk is a mennyhez viszonyítva, de föld a ragyogó csillag is,

mert földi szemeinkkel látjuk ragyogását, földi szemekkel pedig csak “földet” láthatunk, mennyet nem. A mi földünk azonban minékünk mindennél fontosabb és pedig azáltal, hogy ezen állott a golgotai KERESZT, itt történt a megváltás, a bűnös ember számára a teremtés után a legnagyobb horderejű esemény, *valóságos* új teremtés, a legnagyobb isteni csoda és kegyelem. Itt nyílt meg az út a menny felé, a mennyei Jeruzsálem (Zsid.12, 22.), az új Jeruzsálem (Jel.3,12. 21,2.) felé, ahol sem halál, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé (Jel.21,4.). Örömuzenet, evangélium ez a mi számunkra, hogy megnyitott a menny a hazatérni vágyó, elveszett “tékozló” fiak számára, hogy az Atya általvitt minket az ő szerelmes Fia országába (Kol.1,13.). Jó tudnunk azt, hogy kétség kívül érkezett hozzánk az Isten országa (Mt.12,28.). ”Azért nem csüggedünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; mivelhogy nem a *láthatókra* nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideigvalók, a *láthatatlanok pedig örökkévalók!*” (II.Kor.4,16-18.).

A mennyben minden Isten akarata szerint van, a földön minden Isten tudtával, de nem minden Isten akarata szerint. Például az Isten akarata az, hogy ”*minden*

ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson” (I.Tim.2,4.), mégis sokan maradnak az Isten haragja alatt (Ján.3,36.). Az Isten akarata az, hogy az emberek szeressék egymást (Ján.13,34.), mégis gyűlölködnek az emberek és gyilkolják egymást.

Ezért kell így imádkoznunk: Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben az van, úgy legyen meg az a földön is.

8. Legyen világosság!

És mondá Isten: “*Legyen világosság!* és lőn világosság.” (I.Móz.1,3.). Voltaire, a nagy francia “lángész”, aki büszke volt istentelen, hitetlen voltára, egyszer azt a kérdést vetette fel korának hittudósai előtt, hogy mivel tudják megmagyarázni a Biblia ama nagy ellentmondását, hogy Isten első nap teremtette a világosságot és csak negyedik napon a Napot? Elég nagy szégyen korának tudósaira, hogy ez a kérdés válaszolatlan maradt. Belenyugodtak abba, hogy itt ellentmondás van a Bibliában. És a mi korunk “tudósai” is hányszor, de hányszor fedeznek fel ilyen “ellentmondásokat”, pedig a Bibliában ellentmondás nincsen és nem is lehet, mert az Írásban egy próféta szó sem támad saját magyarázatból, mert sohasem ember

akarataból származott a próféta szövege; hanem a Szent Szellem által indítva szólottak az Istennek szent emberei. (II.Pét.1,20-21.). Minden korok ú.n. “tudósainál éppen az a világosság hiányzik, amiről itt szó van!

Már mondtuk, hogy Mózes I. könyvének 1, 1.- től 2,3. verséig az *ige által való teremtés* van leírva; a teremtettség *legbensőbb lényegének* **LEGYEN!** és **LETT** — “álljon elő! és előállott” — útján való előállításának, annak a teremtésnek, melynek eredménye a **VAN**, a létbehívásnak története van megírva; *szellemi*, pneumatikus, *teremtés*, mert csak ez tulajdonképpen **“teremtés”**. Az így létbehívott teremtettség is *szellemi*; emberi, földi szemmel láthatatlan, minden létezőnek belső lényege, törvényének hordozója, miféleségének meghatározója. Az a világosság, amiről itt szó van, az egész mindenségnek a veleje, a legnagyobb isteni titok, *Istenből* származó csodálatos életár, ami által élet az **élet**. Ugyanez a világosság ma is minden élet forrása. Az **ÉLET**-nek ígéjéről ezt olvashatjuk: “Aki kezdettől fogva vala, akit hallottunk, akit szemeinkkel láttunk, akit szemléltünk és kezeinkkel illettünk; az *életnek* ígéjéről. Ez az *élet* megjelent és láttuk és tanúbizonyságot teszünk róla és hirdetjük néktek az örök *életet*, aki az Atyánál vala és megjelent nekünk ... És ez az az üzenet, amelyet Tőle hallottunk és hirdetünk néktek, hogy: **az Isten**

világosság!” (I.Ján.1,1-10.). “Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige. Ez kezdetben az Istennél vala. Minden Ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Ő benne vala az **élet**, és az *élet* vala az *emberek világossága*. És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt... Az *igazi világosság* eljött volt a világba, aki megvilágosít minden evilágra jött embert. A világban volt és a világ *általa lett*, de a világ nem ismerte meg Őt ... És az ige testté lett és lakozék mi közöttünk...” (Ján.1,1-14.).

Az a világosság, amit mi a testi szemeinkkel érzékelhetünk, *anyagi*, testi, múlandó. Legyen az bár a Napnak, vagy csillagoknak fénye, vagy akármiféle földi fényforrásból származó világosság, mind-mind múlandó, ideigvaló. Az a világosság ellenben, mely az első nap törvényében előállott, örökkévaló, Istenből való, életet adó. Úgy viszonylik e kétféle világosság egymáshoz, mint egy szentjános-bogárka a felséges Istenhez. Az a világosság, az az anyagi világosság, mely a Napból árad, szintén életet jelent az anyagi világ számára, nélküle semmi anyagi élet a mi anyagi földünkön nem lehetne, de mégis csak halvány árnyéka ez ama szellemi világosságnak, amelyről a teremtéstörténetben szó van, mint a teremtés kezdetéről. Elképzelhetjük, mennyivel magasabb rendű az az életet jelentő Világosság, akiről

azt mondja Isten igéje, hogy “az élet vala az emberek világossága” (Ján.1,4.); és az emberek ma sem akarnak róla tudomást venni, nem akarják befogadni. Pedig ma is áll az Isten igazsága: “Valakik pedig befogadják Őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek” (Ján.1,12.) és “Ha pedig világosságban járunk, amint Ő maga világosságban van — mármint Isten —, közösségünk van egymással, és akkor — de csak akkor — Jézus Krisztusnak, az Ő fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” (I.Ján.1,7.). Ez a világosság Jézus Krisztusban megjelent, mint *élet* a bűneiben halott ember számára. Az Úr Jézus Krisztus maga ezt mondja: “Én világossággul jöttem e világra, hogy senki ne maradjon sötétségben, aki én bennem hisz. (Ján.12,46.). Én vagyok a világ világossága; aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az *életnek* világossága. (Ján.8,12.). Én vagyok a feltámadás és az élet! Aki hisz én bennem, ha meghal is, él; és mindenki, aki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal.” (Ján.11,25-26.)

De nehogy összetéve vesszük a személyt azzal, amit hordoz. Nem a Fiú teremtéséről szól az ige, nem is az Emberfia Jézus Krisztusról, a mi Urunkról, hiszen már mondtuk, hogy ő nem teremtetett, nem teremtmény, hanem egyedül az Atyától *született* Ő az Egyszülött, Isten egyszülött Fia (Ján.3,16.18.), aki által mindenek

teremtettek (Kol.1,16.), aki minden teremtménynek előtte *született* (Kol.1,15.), az élet fejedelme (Csel.3,15.), akinek adatott minden hatalom mennyen és földön (Mt.28,18.). Ő, a világ Világossága, hozta a világosságot, amely általa lett (Ján.1,3.), Ő maga jött világossággul e világra (Ján.12,46.): **ISTEN** *megjelent testben!* (I.Tim.3,16.). Az a világosság, amit általa és tőle nyerünk, arra tanít, hogy mindnyájan Isten fiai lehetünk a Jézus Krisztusban való hit által (Gál.3,26.) és Ő általa van menetelünk az Atyához (Ef.2,18.). Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket. (I.Tim.1,15.).

Hirdessétek *Annak* hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos Világosságába hívott el titeket! (I.Pét.2,9.). Ti vagytok a világ világossága! Nem rejtethetik el a hegyen épített város! Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá rejtse, hanem, hogy a gyertyatartóba tegyék és fényeljék mindazoknak, akik a házban vannak! Úgy fényeljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket és *dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat!* (Mt.5,14-16.). Az Isten akarata az, hogy **legyen világosság!**

9. Ki a Teremtő?

Teremtő az, aki teremteni tud. Teremteni pedig annyit tesz, mint létezővé tenni valamit, ami addig nem létezett, hogy ami nem volt, az legyen, létet, életet nyerjen. Vajon képes erre az ember? Nem képes, hisz neki magának sincs élete önmagában. Olyan ő maga is, mint egy villamos motor, vagy villanylámpa; ha az éltető áram nem járja át — ami nem tőle való, hanem kívülről áramlik belé —, akkor csak holt anyaghalmaz, vas, réz, üveg, stb., de munkát kifejteni, vagy világítani nem képes, élet, elevenség nincsen benne: halott. Az ember is ilyen; ha nem járja át valami kívülről jövő életáram, akkor senki és semmi, minden cselekvésre képtelen, nincs élet benne: halott. Mégis milyen büszke és gőgös? Ugyan mire? Ugyan mi az ember? Sárházak lakosai, akiknek fundamentumok a porban van és könnyebben szétnyomhatók a molynál! (Jób. 4,19.). Óh, szűnjetek meg hát emberben bízni, mert hát ugyan mire becsülhető ő? (Ésa.3,1.). Ne bízzatok a fejedelmekben, emberek fiában, aki meg nem menthet! (Zsolt.146,3.). Átkozott az a férfi, aki emberben bíz! (Jer.17,5.).

Az ember legbensőbb lényege: szellem (héber: RUACH, görög: PNEUMA, angol: SPIRIT, német: GEIST), nem formáltatott, nem alkottatott, hanem

teremtetett. Ez a záloga az Istenfiúságnak, ebben van az Isten képe és hasonlatossága, mert Isten is **SZELLEM** (Ján.4,24.). A földi teremtmények közül egyedül az emberben van szellem, egyedül az embert teremtette Isten saját képére és hasonlatosságára. A mennyeiekhez nem szólhatunk hozzá, az nem tartozik reánk, arról a Biblia hallgat. És amiről a Biblia hallgat, jól tesszük, ha arról mi is hallgatunk, mert csak balgaság sülné ki belőle. A szellem ige által *teremtetett*, a szellem az, aki “teremtetett”, a test “formáltatott” (I.Móz.2,7.). Formáltatott az ásvány-, növény- és állatvilág is (I.Móz.2,19.) és mindezeket *élteti* valami, valami titokzatos lényeg, valami életáram, amit a Bibliánk úgy fejez ki: *Isten lehellete* (héber: NESÁMÁ, görög: PNOÉ, angol: BREATH, német: ODEM). Ez a titok éltet mindent, ami a teremtettségben él és létezik. Ez a világ éltetője, maga az életelv, az éltető princípium. Ez által az isteni életelv által élnek az angyalok és a mennyei seregek, minden, ami a mennyben van; ez által él a földön is minden, az ásvány-, növény- és állatvilág minden neme és az ember, királytól koldusig, népek, nemzetek, minden- minden, ami csak él és létezik; mindez fel van sorolva a 148-150. összefüggő Allelujah zsoltárokbán, mely így végződik: Minden, akiben és

amiben csak *Isten lehellete* van, dicsérje az Urat!
(Zsolt.150,6. Luther ford.)

Ne csodálkozzunk azon, hogy az ásványvilág “életéről” beszélünk. A felületes emberi tekintetre “élettelennek” tartott ásvány világban is “élet” van, titokzatos, Isten kezenyomát, helyesebben: *Isten lehelletét* mutató élet. Hogy az ásványok nemük szerint bizonyos meghatározott rendszerben kristályosodnak, *hogy egyáltalán kristályosódnak*, hogy oldatban láthatatlanul lebegő részecskék bizonyos szigorúan megszabott *törvény* szerint a föld bármely részén azonos alakot vesznek fel, ez az “élet” jele és Isten formáló kezének jele. Hogy az apatit hatszöges, prizmás-tűalakú, hogy a dolomit hatszöges, romboéderes és póluséle mindig pontosan $106^{\circ} 15'$, hogy a calcit póluséle viszont 105 fok 5 perc, a magnezit 107 fok 20 perc, hogy a sziderit kiizítva mágneses tömeggé lesz, hogy jellemző kristályforma, jellemző keménység, jellemző viselkedés hő vagy sav ellenében, teszi egymástól különbözővé a különböző ásványokat. “Élet” jele ez, ha mi beképzelt emberek másképp fogjuk is fel az *életet*.

A növényvilág élő jellegét már inkább elhiszi az ember, hisz beszélnek *élő* fáról, *élő* virágról, stb. A

növényvilág szemmel láthatóbban mutatja az élet jeleit: kikéi, növekszik, virágzik, gyümölcsöt hoz, elhal.

Az állatvilág élő voltát pedig talán senki nem tagadja, annál nem kell az élet jeleit külön felsorolni. És az emberét sem.

Mindezek valahonnan *kívülről* veszik az életet adó valamit, egyiknek sincs élete önmagában. Az a valami, ami mindenknek életet ad, a Biblia nyelvén: *Isten lehellete*. “Pedig a szellem az az emberben és a *Mindenható lehellése*, ami értelmet ad néki.” (Jób 32,8). “Mindaddig, amíg az én szellemem én bennem van, és az *Istennek lehellete* van az én orromban, az én ajkaim nem szólnak álnokságot”. (Jób 27,3.) Ha a teremtés történetét nézzük, ott azt találjuk, hogy: Formálta vala az Úr Isten az *embert* a világ porából és lehellett vala az ő orrába *életnek lehelletét*. Így lőn az ember *éltetett lélekké* (I.Móz.2,7.). A vízözönről szóló történetben pedig ezt olvashatjuk: “És odaveszett minden földön járó test, *madár, barom, vad*, és a földön nyüzsgő minden *csúszómászó állat*, és *minden ember*. Mindaz, aminek orrában élő lélek *lehellete* vala, a szárazon valók közül mind meghala. És eltörle az Isten minden állatot, amely a föld színén vala, az embertől a baromig, a csúszómászó állatig és az égi madárig.” (I.Móz.7,21-23.) Jóbnál ezt

olvashatjuk: “Ha csak Ő magára volna gondja, szellemét és lehellését magához vonná: elhervadna együtt minden test és az ember visszatérne a porba”. (Jób. 34,14-15.) “Az Istennek Szelleme teremtett engem és a *Mindenható lehellete adott nékem életet*”. (Jób 33,4.) “Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van, mivelhogy Ő mennynek és földnek ura... Ő ad mindenknek *életet, lehelletet* és mindent.” (Csel.17,24-25.)

Ki a Teremtő? Akinek életet adó *lehellete van*.
ISTEN!

10. A teremtettség.

Istenen — ki Atya - Fiú - Szent Szellem, **egy igazi Isten** — Ő magán kívül minden, ami csak **VAN**, minden Isten teremtése, teremtettség. Az a **VAN**, ami Isten akarata szerint van, amit Isten hívott létbe az **Ő LEGYEN!** szavával. Ez mind örökkévaló, mind az Ő dicsőségére rendelt. “Dicsérjék űk az Urnak nevét, mert parancsolt és előállottak űk. *Örök időkre állította fel őket*; törvényt szabott, és nem tér el attól.” (Zsolt.148,5-6.). Minden, ami Istenből és Istentől való, az minden örökkévaló, múlhatatlan. A múlandók nem tőle valók, nem belőle valók, hanem a teremtő Isten által felállított **Halál** törvényének a *következményei*, valójában a

NINCSEN csoportjába tartoznak. Az árnyék, amit mi ismerünk az anyagi fénnel kapcsolatban, vagy a fizikai, anyagi sötétség, képe az ilyen **NINCS**-nek. Mindkettő valójában nincsen, csak a fénynek a *hiánya*. Ahová nem hatol fény, ott árnyék támad, mint következmény; ahol nincs világosság, ott sötétség uralkodik a világosság hiánya következményeképpen. Valóságos léte tehát egyiknek sincsen, a **NINCSEN** csoportjába tartoznak. Egy felvillanó gyufaláng képes elűzni a legnagyobb sötétséget.

“Az Isten világosság és nincsen ő benne semmi sötétség!”(I.Ján.1,5.). A sötétség tehát nem származhat Istentől, vagy Istenből. A sötétség a **NINCSEN**. Mielőtt elhangzott az ige: Legyen világosság!, sötétség vala a mélység színén (I.Móz.1,2-3.). A világosság eloszlatja a sötétséget, mert a sötétség múlandó; de a világosságot megszüntetni nem lehet, csak ideig-óráig kirekeszteni. Ablak nélküli házat építhetek magamnak, kirekeszthetem belőle a világosságot, de a házon kívül meg nem szüntethetem, ott van, mert VAN. Módomban áll be nem fogadni az életet jelentő világosságot (Ján.1,11.), de megszüntetni nincs módomban; csak magamat rekeszthetem ki az életárból és következményképpen a halálban *maradok* (Ján.3,36.).

Az Isten sem halált, sem halálra nem teremtett semmit, *Ő mindent* — az embert is — *életre teremtette*. A halált mint *törvényt* állította fel, mint korlátot, amin ha túl teszi magát valaki, menthetetlenül a halál törvényébe zuhan és az elvégzi rajta könyörtelenül a maga munkáját: holtta teszi.

A *teremtettséghez* tartozik mindaz, ami Mózes I. könyvének 1. fejezetében fel van sorolva, hogy Isten parancsszavára “letted”, előállottak. A mennyek is, amit nem közöl velünk részletesen az ige (1,1.), és a földiek is, amiről viszont teljes részletességgel tájékoztat, mint reánk tartozókról (1,1-31.). Ez a teremtettség *örökkévaló*, és “igen jó” (31.). Ezt mi a mai állapotunkban nem ismerjük, mi csak múlandót, a hiábavalóság alá rekesztetett, az átok alá vetett teremtettséget ismerjük. A bűn, az engedetlenség miatt, a halálba zuhant ember miatt átok alá vetett részét ismerjük mi ma a teremtettségnek; ama csodálatos, örökkévaló, romolhatatlan világot elképzelni sem tudjuk. Hanem, amint meg van írva: Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg sem gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknek (I.Kor.2,9.). “*Átkozott a föld te miattad!*”, *a te cselekedeteid miatt* (I.Móz.3,17.). Az ember bűne miatt került átok alá a föld.

Az az “ég”, amit mi, halandó emberek égnek nevezünk, nem is ég, annál kevésbé az, ami Isten teremő kezéből kikerült. Anyagi, mert anyagi szemünkkel látjuk, tehát múlandó. Az a “föld”, amit mi annak nevezünk, nem az, ami Isten kezéből eredetileg kikerült. Anyagi, hisz anyagi érzékszerveinkkel érzékeljük, tehát múlandó. “Az ég és a föld elmúlnak” (Mt.24,35.; II Pét.3,10.) és minden bizonynyal elmúlanak (Jel.6,12-14.: 21,1.). A teremtettség visszanyeri eredeti ábrázatát, a “tékozló”, elveszett fiú hazaér az elhagyott atyai hajlékba . . . “Mert a teremtet világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. Mert a teremtet világ hiábavalóság alá vettetett, nem önként, hanem azért, aki az alá vetette. Azzal a reménységgel azonban, hogy maga a teremtet világ is megszabadul a rothadandóság rabságából, az Isten fiai dicsőségének szabadságára. Mert tudjuk, hogy az egész teremtet világ egyetemben fohászcodik és nyög mind idáig. Nemcsak ez pedig, hanem a Szellem zsengejének birtokosai, mi magunk is, fohászcodunk magunkban, várván a fiúságot: a mi *testünknek* megváltását” (Róm. 8,19-23.). A láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók! . . . (II.Kor.4,18; 5,6.).

11. Az ember.

Az ember a teremtés koronája! — vallja büszkén önmagáról az ember. Mindent elérhet az ember, csak akarnia kell — tanítja egyik ember a másikat —, hiszen bűvárhajón víz alatt jár, repülőgépen száll, űrhajón megy a világűrben, mit akarhat még?... Persze, minden cigány a maga lovát dicséri. Az ember is megadja önmagának a dicsőítést, sőt csak önmagának adja meg. De nézzük csak, mit mond róla az Isten az ő igéjében? — “Amint meg van írva: Nincsen csak egy igaz is; nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. *Mindnyájan* elhajlottak, *egyetemben* haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. Nyitott sír az ő torkuk; nyelvükkel álnokságot szólnak; áspis kígyó mérge van ajkaik alatt. Szájuk telve átkozódással és keserűséggel. Lábaik gyorsak a vérontásra. Útjaikon romlás és nyomorúság van. És a békességnek útját nem ismerik. Nincs isteni félelem az ő szemök előtt” (Róm.3,10-18.). Ime, az Isten szerinti arckép az emberről!

Hogy ki és mi az ember, azt embertől hiába kérdezzük, csak hiábavalóság lesz a válasz, amit embertől, vagy emberi tudománytól kaphatunk. Emlősállat, majom-utód, vegyikonyha, eleven gyártelep,

anyaghalmoz, a legtökéletesebb gép és hasonló válaszokat ad a tudomány. Isten azonban megmondja az embernek. Mielőtt bármi mondanivalója is lenne az ember számára, először is elébe tárja isteni kijelentés útján, hogy *ki az ember*, honnan és hogyan került ide, ahol jelenleg van? Ezzel kezdődik a Bibliánk. Ez van megírva Mózes I. könyvének első három fejezetében.

Azt már láttuk, az eddig tárgyaltakból megállapíthattuk, hogy az ember *öröklétre*, múlhatatlanságra teremtett, hogy nem ilyen volt kezdettől fogva, amilyennek ma ismerhetjük, hogy elveszítette az életet és a halál rabságában ül, hogy az embernek csak *egy léte van és az örök*, hogy ez a *lét* hasonlít egy hatalmas karikához, melynek se eleje, se vége, csak *kezdet*e van. Azt is érintettük, hogy ennek a hatalmas “létkarikának” csak egy darabkáját szemlélhetjük, azt a darabkát, amelyik az ajtón belépve, az ablakon kilépve átvonul a szobánkon. Ezt az *ajtót* földi nyelven úgy hívják: világrajövetel kapuja, *születés*, bölcső. Az *ablakot* meg úgy hívják: halál kapuja, *meghalás*, elhúnyás, koporsó. A *szobát* meg úgy hívják: *földi élet*, pusztai vándorút, “bölcsőtől a koporsóig”. Hogy az ajtónál nem kezdet van, az ellen tiltakozik az emberben lakozó bűn, amelyik igyekszik kibujtatni az embert a felelősség alól, tehát kereken tagad. Hogy az

ablaknál nem végződik a lét, hogy a koporsó nem végállomás, azt már a tudomány is kezdi elismerni, de a bűn igyekezik a hazugságok zománcával bevonni és eltakarni mindazt, amit Attól tudhatunk, aki visszajött az elhúnyásból, sőt feltámadott a halálból is. *Egyetlen lét van, öröklét*; és éppen olyan hazugság a lélekvándorlás, mint az újra testetöltés tana, éppen úgy nem igaz a halállal való elmúlás, mint a sírban való édes szunnyadás tana. (Lásd különféle keresztyén énekeskönyvek halottas énekeit!). A Sátán minden eszközt megragad, hogy az embert továbbra is sötétségben, a maga rabságában tartsa és magát a világosság angyalának mutatván (II. Kor.11,14.), az ő hűséges szolgálói által (15.) terjeszti az emberek között a hamis tanítást: teozófia, spiritizmus és hamis igehirdetés képében. És az emberek hisznek nekik, mert visziket a fülük. És nem jut eszükbe, hogy ő a hazugság atyja (Ján.8,44.), az egész föld kerekiségének elhiteztője (Jel.12,9.), a sötétség hatalma (Kol. 1,13.). Nincs se “praeexistencia”, se “postexistencia”, *csak egy örök lét*, nincs megsemmisülés, hanem *öröklét*, nincs kétféle élet — síron inneni és síron túli —, hanem *egy öröklét*, nincs elmúlás, hanem *örökkévalóság*. A földi élet az öröklétnek a földön általunk látható formában átvonuló darabja, az örökkévalóságnak a számunkra “jelent” jelentő része, az egyetlen öröklétnek e földi

térségen Isten kegyelméből áthaladó darabkája. Nem különálló e földi lét az örökléttől, nem is választható el tőle, nem független tőle; amilyen az egész, olyan ez is és amilyen ez, olyan az egész. Amint már tárgyaltuk, az öröklétnek két formája lehetséges, helyesebben kétféle formában létezhet: **ÉLET**, vagy **HALÁL**. Harmadik eset nincsen. Vagy élet, vagy halál. Minden emberi lét a “halál” állapotában lép be a földi világba, kivéve az egyetlen Jézus Krisztust, aki **bűn nélkül** jött e földre. Ezen a földön soha senki más az “élet” állapotában, mint ember nem lépett át a születés kapuján. Azok az Isten fiak, akik Isten követeként — angyalokként (angelos = követ, küldött) — léptek be ez anyagi világba, azok nem a születés kapuján jöttek, mint a Fiú, aki asszonytól lett, törvény alatt állt, a halál törvénye alatt.

Az ember valóban, mint a teremtés “koronája”, a teremtés befejezéséül került ki Isten teremtető kezéből. Ez minden bizonnyal igaz (I.Móz.1,26-27.). Tökéletes volt *a maga nemében*. (I.Móz.1,31.). Isten maga állapítja meg róla is, hogy sikerült teremtmény, *igen jó*. A teremtettség halad a történések útján és halljuk ismét Isten szavát az emberrel kapcsolatban: Átkozott a föld *te miattad!* (I.Móz.3,17.). ”Por vagy te, s ismét porrá leszel!” (I.Móz.3,19.). “És kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéből . . . és kiűzé az embert. . . ” (I.Móz.3,23-24.). És

halad a világ, és benne az ember, a történések útján tovább és tovább, “és látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz. **Megbáná azért az Úr, hogy teremtette az embert, és bánkódék az ő szívében**”. (I.Móz.6,5-6.). És a történések útján következett a *vízözön* “és eltörle az Isten minden állatot, amely a föld színén vala, az embertől a baromig, a csúszó-mászó állatig, és az égi madárig.” (I. Móz.7,23.). De látja Isten, hogy az emberi gonoszság ezek után sem fog alábbhagyni és hogy kár volt az állatokat az *emberért* elpusztítani, megsajnálja az *állatokat*, hogy az ember gonoszsága miatt elpusztítottak: “Nem átkozom meg többé a földet az emberért, mert az ember szívének gondolatja gonosz az ő ifjúságától fogva; és többé nem veszem el mind az élő állatot, mint cselekedtem”. (I.Móz.8,21.). Isten jól látja előre a történendőket, mert íme, alig halad tovább a világ a történések útján, az ember megint ostromra indul az ég ellen: elkezdi Babel tornyát építeni. (I.Móz.11, 1-9.). Isten megzavarja az emberek nyelvét, hogy azóta sem értik meg egymást. Nem csak nyelvileg nem értik meg egymást, hanem semmilyen téren, mert az ember a meg nem értést szinte tökélyre emelte. Pedig Isten feloldotta ezt az átkot a Pütkösdben, mikor is az ég alatt lévő minden nép fiai a

maguk nyelvén hallották szólni az Isten nagyságos dolgait (Csel.2,1-13.). Pünkösöd ugyan csak egyszer volt a világon, de még ma is tart. De az embereknek nem kell, mert jobban szeretik a sötétséget, mint a világosságot (Ján.3.19.); mert az igazságnak ama Szellemét a világ be nem fogadhatja, mert nem *látja* őt és nem ismeri őt (Ján.14,17.). Reménység és Isten nélkül valók (Ef.2,12.), bűn szolgái (Róm.6,17.).

12. Víz, por, lehellet.

“... és az Isten Szelleme lebeg vala a vizek felett . . .” (I.Móz.1,2.). “És monda Isten: Legyen elválasztó mennyezet (gör. SZTEREÓMA) a víz között, amely elválassza a “vizeket” a “vizektől”. *Teremté* tehát az Isten a mennyezetet, és elválasztá a mennyezet alatt való “vizeket”, a mennyezet felett való “vizektől”. És úgy lön. És nevezé Isten a mennyezetet **égnek**.” Hogy mi ez a “víz”, azt nem tudjuk. Egy bizonyos, hogy ez a “víz” nem hidrogén és oxigén vegyülete, amit *mi* általában “víz”-nek nevezünk. *Ez* a “víz” a mi számunkra titokzatos valami, isteni titok, a világmindenségnek valami titokzatos építőanyaga, de nem múlandó “*anyag*”, nem testi, materiális, nem valami vegyület, hanem a mennyezet alatti víz valamiféle “lelki”, az erők világába tartozó, míg a mennyezet feletti víz valamiféle

“szellemi”, valami örökkévaló, csodálatos, titokzatos “*valami*”, isteni életerő hordozója, életár, magasabbrendű valami, mint az általunk ismert erő, vagy energia. A mennyezet feletti víz hasonló valami, mint az Ezékiel által látomásban látott, a látomásbeli templom küszöbe alól fakadó és folyton mélyülő folyam, melyet az angyal mutat neki (Ezék.47,1-12.), az *élet* folyója, mert “él minden, valahova e folyó bement” (9.v.) és amelynek partjain az életnek fái díszlenek (12.v.). Hasonló valami, mint a János által jelenésben látott “életnek tiszta folyója”, mely az Istennek és a Báránynak királyi székéből buzog elő (Jel.22,1.) és melynek partjain ő is az élet fájának erdejét látja látomásban díszleni (2.v.). Ennek a víznek földre vetített képe az az isteni titok, ami a metanoiára szóló, “*János keresztsége*” vizében adatik az emberiségnek, “ami minket is megtart most képmás gyanánt, mint keresztség” (I.Pét.3,21.), holttá tévő és megelevenítő isteni titokként (Kol.2,12-13; Róm.6,3-4.). Ez a víz az, amely bizonyosságot tesz a földön, hogy *éltetett lélek* vagyunk Isten “lehelete” által (I.Ján.5,8.; I.Móz.2,7.), ez az, amit úgy ismer az egyszerű ember, mint az élet hordozóját és azt mondja az életnek a testből való kivonulására: Kiment belőle a *pára*.

“És *formálta* vala az Úr Isten az embert a földnek porából . . .” (I.Móz.2,7.). “Mikor még nem csinálta vala

a földet, és a *világ porának* kezdetét, mikor készíté az eget, ott valék.” “Örök időktől fogva felkenettem . . ., mikor még semmik nem voltak, *születtem vala*". (Péld.8,23-24.). így szól az Egyszülött, az Ige, aki testté lett, aki mindent tud. Hogy mi *ez a por*, azt szintén nem tudjuk; egy bizonyos, hogy nem ásványi törmelék, amit mi általában pornak nevezünk. Ez is egyike ama isteni titkoknak, amiket a mi sötétségbe borult emberi *értelmünk* mamég felfogni nem tud és nem tudhat, mert emberi agy Isten titkait soha ki nem agyalhatja. Az ismeret egyetlen útja Isten ígéje által való megismerés, azonban ez is most még csak rész szerint van bennünk, mint *ismeret*, mert most tükör által — az ige tükre által — homályosan látunk. De mikor eljő majd a teljesség, akkor majd színről-színre látunk (I.Kor.13,9-12.). Azért most *hitben* kell járnunk, nem *látásban* (II.Kor.5,7.). Hogy a valóságban mi *ez a por*, azt tehát nem tudhatjuk, de azt tudjuk az ige által, hogy a világmindenségnek szintén valami titokzatos építőanyaga, szintén nem múlandó. Kezdetben teremte Isten az eget és ami ebből kiválott, kivettetett, és így állott elő, azt nevezte földnek. Erre így szabott Isten törvényt (II.Pét.3,3-5.). Az ég és föld előállításáról tehát ily értelemben beszél (I.Móz.1,1.). *Ez a föld*, amiről itt szó van, éppen úgy nem ez “a keserű levében forgó sárgolyó”, amit *mi* földnek nevezünk, mint

ahogy nem H₂O a fentebb tárgyalt víz. Sokat erről a földről nem tudhatunk, mert igen kevés jelentetik ki számunkra felőle. Azt tudjuk, hogy “puszta és kietlen” volt, a Kijelentés szerint, szemmel nem látható és még rendezetlen volt (I.Móz.1,2.), vagyis életnek jelét nem mutatta, Isten Szellemé lebegett az életet jelentő “vizek” felett, de még — úgy látszik — nem járta át az a bizonyos “víz” azt a bizonyos “földet”, ezért volt még puszta és kietlen — kezdetben. Ezért állította fel Isten a rendező törvényt, a “hét nap törvényét” (I.Móz.1,3-2,3.). Még semmiféle élet nem volt a földön, és még ember sem vala, ki a földet művelje, de egyszerre csak *pára* szállott fel a földről és megnedvesíté a föld egész színét (I.Móz.2,5-6.). Az egyik titokzatos valami, a “víz”, amiről annyit tudunk az ige által, hogy *élet* hordozója, átjárta, *élettel* töltötte meg, életerővel telítette a másik titokzatos valamit, ami eredetileg élet híjával, puszta és kietlen volt. És *csak ezután* formálta Isten az embert e titokzatos életerővel telített földnek a porából, *a világ porából*, ebből a szintén titokzatos “por”-ból, ami megvolt már akkor, mielőtt a bűn, a halál bevonult volna a világba és vele a múlandóság, a rothadandóság. Örökkévaló “valami”, tehát ez a por; apró, de élettel, életerővel telt titokrészecskék, melyből Isten valami egységest, nagyot *formál*. Az anyagi világban jelentkező

megdermedt alakjában “atom”, vagy “atom mag” a neve, “proton”, a világ porának kezdete (Péld.8,26.).

“És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek *porából*, és lehellett vala az ő orrába *életnek* lehelletét. *Igy lőn az ember éltetett lélekké!*” A réz elemi részecskéiből, a réz-atomokból munkálható fémtömböt csinálnak, ebből huzalt, lemezt, rudat készítenek, mert van benne valami belső erő (kohéziós erő), ami ezt lehetővé teszi; kvarc-homokból idomítható, összefüggő üveget csinálnak, mert benne szintén megvan az a belső erő; mindenféle ilyen belső erővel bíró és így megmunkálható, *formálható* anyagokból különböző alkatrészeket készítenek, azokat bizonyos törvények szerint kapcsolatba hozzák egymással. Azután a villamos hálózathoz megkapcsolják, át- meg átjáratják az egészet valami más titokzatos dologgal, amit *villamos áramnak* mondanak az emberek: és így lőn a különböző szerkezetekkel telt láda működőképes, *eleven rádióvá*. Mivel léte nem öncélú, hogy csak épen legyen, hanem arra készült, hogy távolból jövő hatásokat (rádió-hullámokat) felfogjon és átalakítva, érthetővé téve, közvetítse a környezetbe, tehát árammal telített, eleven állapotában kitétetik a rádió-hullámok hatásának, hogy valóban “*rádió*” legyen. Ha nincs *áram* a készülékben, vagy nincs benne a *rádió-hullám*, vagy nem felel meg

annak a *törvénynek*, mely képessé teszi hivatása betöltésére, nincs semmi értelme, haszontalan lim-lom. “A *szellem* az az emberben és a *Mindenható lehellése*, ami értelmet ad neki.” (Jób32,8.).

13. Édenkert-paradicsom.

“És telepíte az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől, és abba helyezte bele az embert, akit formált vala.” (I.Móz.2,8.). “A győzedelmesnek enni adok az *élet fájáról*, amely az Isten paradicsomának közepette van”. (Jel.2,7.). “Hogy ki ne nyújtsa kezét az ember, hogy szakasszon az *élet fájáról* is, hogy egyék, s örökké éljen, kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéből, s *kiűzé* az embert . . (I.Móz.3, 22—24.).

A múlt század régészei, felbuzdulva a régi korok maradványait felkutató ásatási sikereken, azzal a tervvel kezdtek foglalkozni, hogy az Eufrátes folyó partvidékén ásatást kezdenek a Paradicsom feltárására. Végül elállottak e szép tervtől, mert valamelyik bölcs kisütötte, hogy bajos lesz kézzelfogható bizonyítékok híján hírnevet szerezni, mivel a Paradicsomban épületek nem voltak, tehát nem valószínű, hogy beszédes romokat feltárhassanak. Ime, hová jutott az ember! ... A bűneset által elveszett Paradicsomot, melynek útját Kerúbok

őrzik (I.Móz.3,24.), melyet e világ Megváltója ígért az őt szeretőknek, melyről ki is jelentette, hogy “nem e világból való” (Ján.18.36.), azt a Paradicsomot, melyet Pál apostol isteni elragadtatásban pillanthatott meg és hallott ott kibeszélhetetlen beszédek, amelyeket nem szabad embernek kibeszélnie, azt a jelenleg az örökkévalóságba tartozó országot az Eufrátes folyó partján a homok alól akarta előásni az ember! Ha a benned lévő világosság sötétség: mekkora akkor a sötétség?! (Mt.6,23.).

Azt még a “tudósok” sem vonják kétségbe, hogy a Jelenések könyve 21. és 22. fejezete nem e világi, múlandó, földi világot ír le, hogy a “mennyei Jeruzsálem” nem azonos a palesztinai ugyanilyen nevű várossal. És ott, abban az emberileg elképzelhetetlen, csodálatos és örökkévaló világban, ott áll az *Élet Fája*, az Isten, vagyis a Bárány királyi trónszékéből előtörő “élet vizének tiszta folyója” partján. Az az Élet Fája, akitől az ember elűzetett, nehogy kinyújtván kezét, szakasszon arról is, hogy örökké éljen (I.Móz.3,22.). *Élet Fája csak egy van*, csak egy hozzá vezető út van és azt Kerúbok őrzik és a pallósnak lángja.

Egy és ugyanaz a szellemi valóság, mely az Istenből kiáradó Élet-et példázza, lévén Isten az élet forrása,

Jánosnak, mint az Isten vagyis a Bárány királyi székéből előtörő víz, Ezékielnek, mint az Isten templomának küszöbe alól előbuzogó víz, Mózesnek pedig, mint az Édenből kijövő víz mutattatik meg Istentől. Aki latinul akar beszélni és érteni, az tanuljon meg latinul, aki angollal akar beszélni, az tanuljon meg angolul, aki német ember beszédét meg akarja érteni, az tanuljon meg németül; aki pedig Isten kijelentő beszédét meg akarja érteni, az tanuljon meg “istenül”, tanulja meg az isteni kijelentés nyelvét, az apokaliptikus nyelvet.

Az a szellemi valóság, amit Mózes isteni kijelentésképpen, *az elmúlt* történésbe visszapillantva szemlélhet, mint *Édent*, az elveszített *Paradicsomot*, ugyanazt, *a jövő* történésbe előretekintve, János apostol, mint *mennyei Jeruzsálemet* szemlélheti; mindketten Istennek Szellemétől, a Szent Szellemtől elragadtatva, látomásban, “szellemben”.

“És leszen az *utolsó napokban*, ezt mondja az Isten, kitöltők az én Szellememből minden testre: és *prófétálnak* a ti fiaitok és leányaitok, és a ti ifjaitok *látásokat* látnak és a ti véneitek *álmokat* álmodnak.” (Csel.2,17.). Vagyis Isten szól a kijelentés nyelvén. Mózes, Zakariás, Dániel, Ezékiel, Jeremiás, Péter, Pál, János, Ábrahám, Hágár, Jákob, Bálám, Sámuel, Dávid,

stb. mind-mind *látomásokat* láttak; Jákób, József, a Faraó, Salamon, Nabukodonozor, Dániel, József (Mária férje), a napkeleti bölcsek (helyesebben: mágusok), Pilátus neje, Pál apostol, stb. *álmokat* álmodtak. Isten szól az emberekhez a kijelentés nyelvén a látomásokban és az álmokban is. De *nem minden* látomás és *nem minden* álom Istentől való. Vigyázzunk!

Ezékiel próféta által így szól Isten beszéde egy *emberről*, Tirus királyáról: “Így szól az Úr Isten: Édenben, Isten kertjében voltál . . . Valál felkent, oltalmazó Kérub . . . Isten szent hegyén valál, tüzes kövek között jártál . . . vétkezél, ezért levetélek téged az Isten hegyéről, te oltalmazó, őriző Kérúb, a tüzes kövek közül. Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcsességedet fényességedben; a földre vetettelek . . . tüzet hoztam ki belőled, az emésztett meg téged, és tevélek hamuvá a földön . . .” (Ezék.28,11-19.).

Annakokáért mozdíthatatlan országot nyervén, legyünk háládatosak, melynél fogva szolgáljunk az Istennek tetsző módon (Zsid.12,28.), hálákat adván az Atyának, ki alkalmasakká tett minket a szentek örökségében való részvételre a Világosságban, aki megszabadított minket a Sötétség hatalmából, és átalvitt az Ő szerelmes Fiának országába, kiben van a mi

váltságunk az Ő vére által, bűneinknek bocsánata (Kol.1,12-14.). Keresed az elveszett Paradicsomot? Jézus ezt mondja: “Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam!” (Ján.14,6.).

14. Az ember hivatása.

“És vevé az Úr Isten az embert, és helyezteté őt az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt.” (I.Móz.2,15.). “És formált vala az Úr Isten a földből mindenféle mezei vadat, és mindenféle égi madarat, és elvivé az emberhez, hogy lássa, minek nevezze azokat; mert amely nevet adott az ember az élő állatnak, az annak *a neve*.” (I.Móz.2,19.). “És megáldá Isten őket, és monda nékik Isten: Növekedjete és gyarapodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.” (I.Móz.1,28.). Ime, ez lenne az ember Istentől rendelt *hivatása*. Egy nagy zenekar akkor tölti be a hivatását, ha annak minden tagja a maga személyében megfelel hivatásának. Mindegyik tökéletesen játszón a maga hangszerén, a neki kiadott kottáról; figyeljen a karmesterre, ügyeljen a játékosársaira és tisztelje a hallgatóságát. Ha a hegedűs dobol, a klarinétos hegedül, ha a trombitás a dobos kottáját, a bőgős meg a pikulás kottáját nézi; ha a brácsás

üti a brácsát, mintha dob volna, a gordonkás meg fújja a hangszerét, mintha kürt volna, közben senki nem figyel a karmesterre, akkor összhangról, művészi előadásról ott szó sem lehet, ott nem zenéről, hanem csak “macska-zenéről” lehet szó. Hívatás-tudatnak, hívatás-érzetnek, rendnek, fegyelemnek és figyelemnek kell lenni egy nagy zenekarban. Ilyen nagy zenekar az emberek világa is. A karmester maga az Isten, aki a következőképpen intézkedett: “Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat! A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat!” A karmester és a külvilág dolgát, a zenekarnak e kettőhöz való viszonyát pedig így szabja meg: “Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené!” (Mt.22,37-39. és 21.). Nézzük, hogyan tölti be az ember-zenekar a hívását? Először is megadja a *császárnak, ami az Istené*: “Áve Cézár!”-tól hangos a világ; Istennek azt adja, ami a császáré: pénzt, egyházi adó, adomány formájában és mást semmit. *Uralkodik* a felebarátján, és *szereti* a tenger halait — ecettel, hagymával —, az ég madarait — ropogósra sült —; a földet *szaporítja* a vagyon-leltárában és *birodalma alá hajtja* a mások fiait; *sokasodnak* az ágyúk és fogynak az emberek; a karmesterre senki nem figyel, az egész zenekar a világ

kegyét lesi; a tábornok tányért mosogat, a cipészlegény hadsereget vezérel, az ügyvéd cipőt csinál, a pap tenyészvikát nevel, a spiritisza bolti szolga ígét hirdet, a kazánfűtő országot kormányoz, a színész diktátorkodik, a diktátor színészkedik; vasútállomások a levegőben *repülnek*, óceánjáró hajók a tenger fenekén *pihennek*; az embereket rács mögött őrzik, a vadállatok szabadon sétálnak, józan szóra senki sem hallgat, örülteket ezrek követnek. Szóval minden tótágast áll, teljes a zűrzavar. Így tölti be az ember a hivatását. Pedig Isten munkatársának kellene lennie; a világkormányzásban részesnek, örökösnek.

A “*név*” eredetileg a hivatást, rendeltetést, a lényegét jelentette. Fúróval fúrni, vágóval vágni lehet; a bőröndös bőröndöt, a kalapos kalapot csinál. Az embernek hivatásul szabta Isten, hogy az Éden világot művelje és őrizze, az állatoknak pedig ő szabja meg a rendeltetésüket. *Ez a névadás*. De az ember még a saját rendeltetését sem tudja, mert a sötétség megvakította. Elfelejtette, sőt elveszítette a saját “nevét” is, amit Istentől nyert; sötétségbe zuhant, elűzetett az Élet Fájától, a mennyei kenyértől. Ebből az állapotból ígér szabadulást az Úr Jézus Krisztus: “A győzedelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér kövecskét, és a kövecskén *új írott nevet*, amelyet senki nem tud, csak az,

aki kapja.” (Jel.2,17.). Ime, az ember hivatása, az isteni titok, hogy kinek mi a szerepe az isteni zenekarban.

15. Élet-halál-kereszt.

Isten csak életet és életre teremtett mindeneket, halált és halálra valót nem teremtett. A halál a bűn zsoldjaként, mint következmény vonult be a világba. “És parancsolta az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. De *“a jó és gonosz tudásának”* fájáról, arról ne egyél; mert amely napon ejéndel arról, bizony meghalsz!” (I.Móz.2,16-17.). Ime, itt van először szó halálról. Itt is csak mint következményről, amelyet azonban engedelmességgel könnyen el lehet kerülni, akár örökkön örökké is. Csak a “jó és gonosz tudásának” fája volt tiltva, az Élet Fája ontotta a maga gyümölcsét állandóan (Ezék.47,12.; Jel.22,2.), szükség nem volt rá, hogy a tilos fához nyúljon az ember a halál árán.

Mi az *élet*? Istennel állandó közösségben, cselekvőképes állapotban létezni, világosságban, örömben, békességben, dicsőségben való lét. Mi a *halál*? Istentől elvetetten, cselekvőképtelen állapotban létezni, sötétségben, gyötrelemben, kárhozatban való lét, — sírás és fogcsikorgatás ... Az életet megmagyarázni nem lehet, isteni titok az, — de szemlélni, megismerni lehet,

jelenléte mindig nyilvánvaló. Az élet örökkévaló, mert Istentől származik. A halál az élet hiánya. Az élet nem szűnik meg, csak eltávozik valahonnan, kivonul az éltetettből és a visszamaradt üresség, hiány, erőtelenség, sötétség, az a halál. A halál tehát *nem elmúlás*, nem megszűnés, hanem élettelen állapot, cselekvőképtelen lét.

A lét maga örök, amint már tárgyaltuk; *örökkévalóság van* és benne *öröklét*. Ennek az öröklétnek egy darabkája Isten kegyelméből átvonulhat e földi téreken és akkor *földi lét* lesz az a darabkája. A földi lét lehet *élet* is, de lehet az *halál* is, mert a létnek ez a két formája lehetséges: *vagy élet, vagy halál*, harmadik létforma nincsen. Az emberek e földön vagy egyik, vagy másik létformában “élnek”, helyesen kifejezve: léteznek. Az “élő” ember valójában *halott* állapotára mutatnak a következő igehelyek: Mt.4,16.; Péld.21,16.; Ef.2,1.5.; Mt.8,22. stb., stb. Ebből a halálból *csak itt e földön van feltámadás*, életre kelés, sőt *ebből a halálból csak itt van a mában és sehol másutt, sem a tegnapban, sem a holnapban*. És csakis Jézus Krisztus által van! **“Én vagyok a feltámadás és az élet!”** (Ján.11,25.). Aki benne hisz, az általment a halálból az életre! (Ján. 5,24.). Ezen keresztül áramlik Istennek életet adó szeretete: “Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életre, mert szeretjük a mi atyánkfiait. (Ez a *jele*, nem az oka!) Aki

nem szereti az ő atyjafiát, a *halálban marad!*” (I.Ján.3,14.); “. . . aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát *életet*, hanem az Isten haragja *marad* rajta” (Ján.3,36.). *Erről* a feltámadásról, erről az életrekelésről szól sok igehely, pl. Ef.2,1.; Kol.2,13.; Lk.2,34.; Ef.2,5.; I.Thess. 4,17. stb., stb. “Bizony, bizony mondom nektek: Aki énbennem hisz, örök élete *van* annak!” (Ján.6,47.).

Bitó — halál — kereszt olyan rokonfogalmak, mint pl. fej — ész — értelem, melyek a mindennapi életben felcseréltetnek a beszédben. Hiába, nem megy a fejembe! — halljuk olyan dologról mondani, amit nem *ért* valaki. Keresztre adatni, vagy haláira adatni rokonfogalmak. Maga a **kereszt**, a **halál** I.Móz.2,17. versében állíttatik elénk, mint tilalomfa, mint figyelmeztető jel, mint korlát, amin ha túlteszi magát valaki, menthetetlenül és kérlelhetetlenül halálra zúzza magát. Az okozója a halálba zuhanásnak maga a halálba zuhant, a tettes, aki túltette magát a korláton. A felelősség egyedül az övé. Ha ezt elismeri, ha belátja, hogy őt *méltán* érte utol a halál, ő maga okozta, hogy a halál törvénye alá került és senki másra nem akarja áttolni a felelősséget, sem kibújni alóla nem akar, akkor jár az igazság útján. Ha őszintén vállalja az állapotáért a felelősséget — ami valójában is csak egyedül őt terheli — akkor vállalta, magára vette a halált: vállalta, felvette a keresztjét. A bűnbeesett

“ember” nem vállalta. Kibúvót keresett a felelősség alól. “Az *asszony*, akit *te adtál* mellém, ő adott és úgy evém.” Az “asszony” is kibúvót keresett, tovább tolt a felelősséget: “A *kígyó* — a *tiéd* — ámított el engem, úgy evém”. (I.Móz.3,12-13.). Egyik sem vállalja a halált, a keresztet, ezért kell a Bűntelennek vállalnia, mert valakinek fizetni kell, hogy megváltás lehessen. Isten könyörülő kegyelméből meg is ígéri az embernek ezt a megváltást, a Bűntelen golgotai keresztje által (15.v.), de részese csak az lehet, aki töredelmesen belátja az ő saját halálra méltó voltát, aki *felveszi az ő keresztjét* (Mt.10,38.), mint az a lator, aki azt mondja: “. . . mi ugyan *méltán* . . és nem úgy, mint a másik, a megtérni nem akaró: “*Ha te vagy a Krisztus, hát akkor szabadíts meg!*” (Lk.23,41. és 39.). A halált, a *keresztet vállaló bűnösök keresztjeinek summája a Krisztus Keresztje!* Ezeké az ígéret: “Ma velem leszel a paradicsomban”. (Lk.23,43.).

16. Szerelem — házasság.

“És megáldá őket Isten, és monda nékik Isten: Növekedjete és gyarapodjatok, “szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet.” (I.Móz.1,28.). “Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez; és lesznek egy testté.”

(I.Móz.2,24.). Isten *embert* formált (2,7.), azután az *embert* ketté vette az ember terve és óhaja szerint, az elvett részből alkotott asszonyembert, “fele”-séget a teremtésben történt egvbeszerkesztés ellenére, annak szétválasztására. Így azonban két fél ember állott elő, ami *egyik sem ember*. Így lett az ember testében is “férfiúvá” és “asszonnyá”, így csak “fele-fele”-ségek, amikből csak *ketten* lesznek *egy* testté (Mt.19,5.), de így sose lesznek egy emberré. Egy test ugyanis nem azonos egy emberrel. Isteni törvény ez. Az azonban Isten akarata, hogy az ő akarata betöltsék, hogy úgy az egyik fél, mint a másik fél egyek legyenek, egészek, teljesek. Az ember szerinti betöltés útja az, hogy *a férfi ragaszkodik a feleségéhez* (I.Móz.2,24.) és így, ez által lesznek *egy testté*. Isten viszont úgy gondolta, hogy a felek Krisztushoz ragaszkodva egészüljenek ki, legyenek egyek (I.Kor.6,16-17.). Amit Isten kíván. ahhoz Ő maga minden szükséges kelléket meg is ad. Ha egy vasgolyót ketté fűrészselünk két félre és egyik felét egy erős mágnes megragadja, akkor a másik félgolyót képes lesz magához vonni, hozzá ragaszkodik és ketten lesznek egy golyóvá. De nem a maga erejével végzi a félgolyó azt, hogy magához vonja és hordozza a másik felet, hanem a mágnesnek rajta átáramló erejével. Maga erejéből képtelen erre. De szükséges, hogy ő maga odatapadt

legyen ahhoz a mágneshez és hogy ne tartsa meg magának azt az erőt, amely a *másik* felet hivatott hordozni, hanem engedje magán gátolás nélkül keresztül áramolni. Az embernél a férfi-rész az Istennek képe és dicsősége, az asszony a férfi dicsősége. Mert nem a férfiú van az asszonyból, hanem az asszony a férfiúból. Mert nem is a férfiú teremtetett az asszonyért, hanem az asszony a férfiúért (I.Kor.11,7-9.). A férfiúnak kell odatapadva lennie minden erők forrásához, Istenhez, és magán keresztül áramolni engedni azt a csodálatos erőt, Istennek erejét, aki a Krisztus (I.Kor.1,24.), ami a két felet egy egészé teheti, és neki kell látszólag hordozni a másik félnek a terhét, mert valójában nem ő hordozza, hanem az a titokzatos erő, ő maga erre képtelen. Ez a titokzatos erő: az Isten **szeretete** is, melynek neve *ebben* — a két felet egygé tevő — *vonatkozásban*: **SZERELEM**. Az Isten szerint való szerelem tehát az Isten szeretetének *az Isten által egybeszerkesztett* (Mt.19,6.) két *fél* egybetartására rendelt megnyilatkozási formája.

Az Isten szerint való házasság pedig az Isten által egybeszerkesztett (Ef.2,10.; 4,15-16.) két félnek az Isten akarata szerint való együttléte az Istentől nyert áldás betöltésére (I.Mózl,28.). Az Isten szerinti házasságnak a három tartó oszlopa, lába — melynél kevesebben nem áll

meg szilárdan, mint “fix-pont”, még egy fényképezőgép sem — a **tisztaság, a hűség és ez a szerelem**. Tisztaság-szentség, hűség-bizodalmas hit, szerelem-szeretet rokonfogalmak. Ahol e három lábból csak egy is hiányzik, ott Isten szerint való házasságról nem lehet beszélni; kétlábú állvány találkozása nem “fixpont”, inog, mozog, végül előbb-utóbb feldől. Ha az áldásra, az áldás betöltésére kapott szerveket nem *csak arra a célra* használja fel az ember, akkor a tisztaság törvényét sérti meg: paráznaságot követ el. Ha nem tartja hívnek Istent, hogy valóban *ketten* lesznek szerinte eggyé és nem hárman, vagy még többen, akkor az Istent gyalázza meg, a hűség törvényét sérti meg: hitetlenségben él. Ha nem az Isten szeretetének erejével ragaszkodik a másik félhez, hanem az érzékiség bűnének rozsdájával, vagy a világi különböző előnyök csirizével gondolja összeragasztani a két felet, akkor Isten hatalmát akarja bitorolni, ő maga akar “egybeszerkeszteni” az Isten helyett, az Isten szeretetének törvényét sérti meg: lázadás, ellenszegülés, Isten-káromlás bűnét követi el.

Most már láthatjuk, hogy a testimádatban, érzékiségben, pajtás-házasságban, születéskorlátozásban (egyke-egyse) élő emberiség mennyire belemerült a paráznaság bűnébe, milyen távol van a tisztaságtól; mikor a házasságtörés valóságos sport lett, fajtalanság,

bujálkodás dicsekvés tárgya; érdekházasság, elválás, különváltan élés, próbaházasság megszokott, mindennapos dolgok, hová jutott az ember, milyen távol van Istentől!?

17. A kígyó.

“A kígyó pedig furfangosabb volt minden földi lénynél, melyet az Úr Isten teremtett volt . . .” (I.Móz.3,1.). “És láték egy angyalt leszállani a mennyből, akinél vala a mélységnek kulcsa és egy nagy lánc a kezében. És megfogá a Sárkányt, azt a *régi kígyót*, aki az ördög és Sátán . . .” (Jel. 20,1-2.). “És lőn az *égben* viaskodás: “Miháél” (*Kicsoda olyan, mint az Isten?*) és az ő angyalai viaskodnak vala a sárkánnyal; és a sárkány is viaskodik vala és az ő angyalai ... és vetteték a nagy sárkány, *ama régi kígyó*, — ki neveztetik Ördögnek és a Sátánnak —, ki mind az egész föld kerektségét elhiteti, a kénkövel égő tóba . . .” (Jel.12,7-9.). “. . . az egész föld követé a Fenevadat. És *imádták a sárkányt*, aki a hatalmat adta a Fenevadnak; és imádták a Fenevadat, ezt mondván: *Kicsoda hasonló a Fenevadhoz?* ... És imádják őt a földnek minden lakosai, akinek neve nincs beírva az életnek könyvébe, amely a Bárányé . . .” (Jel.13,3-8.). Ugye nem sok magyarázat kell hozzá, hogy az Édenben, mely nem Kisázsiában volt, nem valamelyik pápaszemes

kígyó igazolt őse szerepelt, mint kísértő, amint a Bárány sem valami birkafi, hanem Isten Fia, Ige, Pásztor, Juhok Ajtaja, de ugyancsak Vesszőszál, Mennyei Kenyér, Szőlőtő, Főpap, Áldozat, Fundámentum, Élő-kő, Oltár, Kőszikla, stb. is. Ezek mind egy és ugyanannak a Fiú-Istennek, Jézus Krisztusnak a Bibliában előforduló nevei. Sátán, Ördög, Kígyó, Vádoló, Kísértő, ama Gonosz, “Hazugság Atyja”, “E-világnak-istene”, az Ős-ellenség, stb. Ezek pedig mind a Gonosznak, Sátánnak a Bibliában előforduló nevei. Láthatjuk, hogy a bűnbeesésnél olyan nagy szerepet játszó “kígyó” nem valami népmesebeli elképzelt alak, hanem *maga a Sátán*, aki a kijelentés nyelvén itt kígyó *képében*, apokaliptikus képben mutattatik meg Mózesnek, amint a harcot megindítja Isten ellen. És ez a harc ma is áll; két tábor áll egymással szemben és vívja a nagy csatát. Az egyik tábor zászlajára ez van írva: “*Kicsoda olyan, mint Isten?*”, a másikéra pedig: “*Kicsoda olyan, mint a Fenevad?*” Ez a két szemben álló sereg jelszava és a cél: hogy e kettő közül melyik jusson diadalra. Minden földi háborúság ennek a nagy csatának a földre vetett árnyéka. Ezt *láthatta* Isten kegyelméből János, a történésbe előre tekintve és megpillantva a csata eredményét, az ütközet végét is. Ugyanaz a Sátán, aki ma a “világosság angyalának” adja ki magát (II.Kor.11,14.), a bűneset történetében, mint

“kígyó” szerepel Mózes I. könyvében; mint a sötétség angyalait rohamra vezénylő hadvezér János látomásában; majd mikor megjelenik Isten seregének fővezére, a *Hív és Igaz*, királyoknak Királya és uraknak Ura legyőzi a mélység angyalainak királyát, a Sátánt, az Ördögöt, “és az Ördög, aki elhitette őket, vetteték a tűz és kénkő tavába, ahol van a Fenevad és a Hamis-próféta; és kínoztatnak éjjel és nappal örökkön örökké.” (Jel.20,10.). *A tisztátalan háromság*: Sátán - Fenevad (Antikrisztus) - Hamis-próféta, legyőzetik az Atya – Fiú - Szent Szellem, vagyis a tiszta, szent isteni Hármasság, az igazi egy Isten által; minden megítéltetik, a győzedelmesek, Krisztus jó vitézei (II.Tim.2,3-5.) győzelemre viszik ki-tartásukkal és bizonyágtételükkel az Isten zászlaját és beteljesedik az ígéret: “Aki győz, örökségül nyer min-dent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem.” (Jel.21,7.)

Istennel szemben áll a Sátán; Krisztussal szemben áll az Antikrisztus; a Szentlélekkel, Isten Szent Szellemével szemben áll a Hamis-próféta, tisztátalan és gonosz szellemek légiója, akik most is nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, “ha lehet, még a választottakat is!” (Mt.24,24.)

A “kígyó” átok alatt van, a sötétség láncáival van megkötözve (nem látja az igazságot és saját végzetét) és

fenntartva az ítéletre (Júd.6.); “hasadon járj”, így szól az átok, és íme, a gadarénusból kiűzött légiónak a disznócsordába igyekszik menekülni, a disznók lábain; “port egyél”, a “föld” porát, amit a föld nyújthat, a mennyei tápláléktól örökre száműzve. (Ésa.65,25.; I.Móz.3,14.). Az ember Istentől a Sátánhoz pártolt, *sátánfiak vagyunk* (Ján.8,44.), Isten-ellenesek, bűnt cselekvők. “Aki a bűnt cselekszi, az az ördögből van, mert az ördög *kezdetől fogva* bűnben leledzik. *Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa!*” (I.Ján.3,8.).

18. Az ősbűn.

Az emberek ugyanabba a tévedésbe estek az “ős-bűn” fogalmával, mint az “őskereszténység” fogalmával. Őskeresztény a mai — fogalomzavarban szenvedő — világban annyit jelent, mint fogalom, hogy valakinek az *ősei* keresztények voltak. Mintha bizony Júdáson sokat segítene az, hogy kik és mik voltak az ősei; megadták-e a templom-adót, vagy sem? Isten nem kéri az egyházi adományok nyugtáját és nem nézi, még ha mutatják is. Ugyanígy van az ősbűn fogalmával is az ember, *ősbűn* alatt azt a bűnt érti, ami az *őseinek bűne*. Édenkerti Ádám ősatyánk és neje Paradicsomkerti Éva ősanyánk ifjonci meggondolatlanságukban csentek egy “almát” és ha van egyáltalán valami baj, akkor emiatt a szinte gyermeki

“tréfa” miatt van. Igaz, hogy nem gondolhatták, hogy olyan rigolyás öregúr az Isten . . . Egy “jó keresztyén” asszonyka, akinek *ősei is* keresztyének voltak, nemrégiben így fakadt ki egy bibliai tárgyú megbeszélésen: “Hát érdemes volt egy olyan vacak almáért ekkora kravallt csinálni!? Hát, mondjuk, megettek egyet. Hát aztán? Maradt azon a fán biztosan még elég!” . . . Ime, ide jutott az ember az ősbűn megítélésében! Hogyan és mikor lesz ebből a megítélésből *keresztvállalás*? Ekkora sötétségből *világosság*? Megtérés!?

Az ősbűn: az Istennel szembe való fordulásban megnyilvánuló **GŐG**. Ez a gőg ott lappangott az ember szívében, amit a Sátán jól látott és szunnyadó állapotából felébresztett a megvalósulás lehetőségének megcsillogtatásával, a féket jelentő *haláltól való félelem* eloszlatásával: Bizony nem haltok meg; hanem tudja az Isten, hogy amely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és *olyanok lesztek, mint az Isten!* (I.Móz.3,4-5.) Ime, a Kísértő, a félve rejtegetett és a halálfélelem miatt takargatott *kívánságot*, a titkos *vágyat* hívta elő a csábító *ígéret* fürdőjében, mint ahogy a fényképész előhívja a filmen *már rajta lévő*, csak még nyilvánvalóvá nem lett képet. A fényképező filmet is csak alkalmas előhívó fürdőbe kell tenni és előjön,

láthatóvá lesz a rajta megrögződött kép. Ilyen előhívó fürdő volt a Sátán, a “kígyó” kelléktárában a hamis vádból és hamis ígéretből összekotyvasztott halálos folyadék: megvádolta az Istent féltékenységgel, hazugsággal, irigységgel, fondorlatos csalással; és ígért olyan hatalmat, amit ő is, meg az ember is irigyelt Istentől. És az ember nem *Istennek hitt*, hanem a Sátánnak; elfordult az Istentől és a Sátánhoz pártolt, fellázadt az Isten ellen, ellenszegült az Isten parancsának. Mindezt azért, mert *gőgjében* elhitte, hogy ő is lehet olyan, mint az Isten; szíve felfuvalkodott szépsége miatt. (Ezék.28, 17.). *Ez az ősbűn!* És ez még ma is rabságában tartja az embert. Látja is, tudja is, lelkiismerete is figyelmezteti, míg nem sikerül azt is elaltatnia, de kibúvót keres, bűnbakot keres maga helyett. Vádolja az Istent: Miért teremtett ilyennek?! Vádolja az “ősöket”, vádol mindenkit, *csak magát nem!* Vádolja az Istent, hogy az Isten kísértette meg, beugratta a bűnbe, azután pedig eljárta ellene, mint ahogy az emberek világában ú. n. politikai bűncselekményeket szoktak rendezni, hogy eltehessék az útból az uralmon levők ellenfeleiket. Ebből is látható, hogy az ember valóban sátánfi lett; még most is, ő maga is vádolja az Istent egészen mocskos, alantas üzemekkel. Az ige pedig ezt mondja: “Senki se mondja, mikor kísértetik: Az Istentől kísértetem! Mert az Isten

gonoszsággal nem kísértethető, ő maga pedig *senkit sem kísért*. Hanem mindenki kísértetik, amikor vonja és édesgeti a *tulajdon kívánsága!* Azután a kívánság megfogánván *bűnt szül*; a bűn pedig teljességre jutván: *halált nemz!*" (Jak. 1,13-15.) Az *ősöket* is vádolja, hogy ők az okai az ő bűnös állapotának, *miattuk* kell őneki halált szenvedni: "Az atyák ettek egrest és a fiak foga vásott bele" — halljuk lépten-nvomon emlegetni, még szószékekről is. Pedig az Isten ezt mondja: "Mi dolog, hogy ezt a közbeszédet szoktátok mondani: Az atyák ettek egrest és a fiak foga vásott bele? Élek én! ezt mondja az Úr Isten, nem lesz többé helye köztelek ennek a közbeszédnek! *Amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia!*" (Ezék.18,2-4.). Az ősbűn tehát a *gőg*, az Isten ellen fordulás, nem *örökség*, hanem *sajátunk*, senki más nem oka, hanem *egyedül mi magunk!* Ezt be kell látni, vállalni kell! Mert a hang még mindig a régi: "Az asszony, akit mellém adtál, az adott és úgy evém". "A kígyó ámitott el engem, úgy evém." "Az *ősök* estek bűnbe, nem én vagyok a bűnös."

19. Hová jutott az ember?

"És látá Isten, hogy minden, amit teremtett vala, ímé *igen jó.*" (I.Móz.1,31.). ". . . *Megbáná* azért az Úr, hogy teremtette az embert, és *bánkódik* az ő szívében"

(I.Móz.6.6.). Elképesztő távolság, döbbenetes katasztrófa, szédítően mély szakadék van e két kijelentés között. A *bűneset!* Istentől a Sátánhoz való pártolás, Istenfiből Sátánfi lett az ember. Az Isten is fájdalmas megdöbbenéssel kérdi tőle a bűnbeesés után: “Hol vagy? Hová jutottál?!” (I.Móz.3,9.). Megcsalta a Sátán, eldobatta vele minden kincsét. Erőt, isteni hatalmat ígért neki, de még azt is elvesztette, amivel bírt; elfordult Istentől, istentelenné lett és így erőtelenné lett; előből halott lett. “Nem erősül meg az ember az istentelenséggel! ...” (Péld.12,2.). Sötétség borult a szívére és az értelmére; addig színről-színre láthatta az Istent, beszélhetett vele, értette az Isten beszédét, tudott “istenül”, de ez is elvétel volt tőle, mert istentelen lett; az istentelenek nem értik az Úr beszédét és kijelentéseit (Dán.12,10.). A bűn zsoldja: halál; *halott* lett az ember a bűn miatt, mégpedig azonnal, a bűnbeesés pillanatában, az ígéret szerint (I.Móz.2,17.). Rá sem lehet többé ismerni, megváltozott, egy mélyebb törvény alá került. Isten felismeri ebben a megváltozott, halott állapotában is és megszánja eltorzult gyermekét, ezért kérdi fájdalommal: Hol vagy? Hová jutottál? . . .

A *hidrogén* nevű elem a gázok közül a legkönnyebb, a legtöbb hőt rejti magában, a legváltozatosabb vegyületek alkotására alkalmas. Gondoljunk csak a

szénhidrogének szerfölött változatos és nagyszámú vegyületeire (földgáz, benzin, petróleum, paraffin, alkoholok, szappanok, maláta, cukor, stb., stb.). Igen hasznos és sokoldalú a hidrogén.

Az *oxigént* is ismerjük, tudjuk róla, hogy színtelen, szagtalan gáz, nem gyullad, nem ég, önmagának tehát hőtartalma sincs, a hidrogénnél 16-szor súlyosabb, a legtöbb elemmel egyesül és ezt a folyamatot *égésnek* nevezzük. Ez az égés lassú vagy gyors lehet. Az emberi testben is lassú égési folyamat folyik, ilyen a rothadás és korhadás is. Ha gyors az egyesülés, akkor fény, láng jelenlétével folyik le. “Éleny”-nek is nevezik, holott mindent, mindent elpusztít, megemészt. Az acélrúgóval ha egyesül, akkor az rozsdaporrá lesz, a fa elkorhad, a gyümölcs, hús megrothad, az éghető anyagok megégnek, por és hamuvá lesznek . . .

Ha a hidrogén, a legkönnyebb és nagy hőtartalmú anyag, egyesül az oxigénnel, akkor egy robbanás kíséretében *tűz* csap ki a hidrogénből (az oxigén nem ég) és megváltozik minden, amit eddig láttunk: *víz* lesz előttünk, H_2O ; *egy mélyebb törvény alá került* a hidrogén, légneműből cseppfolyós, *víz* lett, *tűz* nincs többé benne, rá sem lehet ismerni: *halott* lett. Elveszítette minden eredeti tulajdonságát, új tulajdonságokat vett fel,

semmiben nem hasonlít előbbeni állapotára. Ha hideg veszi körül, szilárd *jéggé* is fagy. Ez a “második halál” a számára.

Az “ember” is hasonlóképpen járt. Egyesült a bűnnel, mélyebb törvény alá került, minden tulajdonságában megváltozott, elveszítette az *élet* tüzét: halott lett a bűneiben, hamu lett. A *hidrogén* oxigénnel egyesülve *vízzé* lett, az *ember* a bűnnel egyesülve “bűnös emberré”, kárhozat fiává, Ádám lett (I.Kor.15,45-50.). Istenfiből Sátánfi lett.

“Te voltál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcseséggel, tökéletes szépségben. Édenben, Isten kertjében voltál, megrakva minden drágasággal . . . valál felkent, oltalmazó Kérub, . . . Isten szent hegyén valál . . . feddhetetlen valál, míg gonoszság nem találtaték benned . . . Szíved felfuvalkodott szépséged miatt, belső erőszakossággal telt meg és vétkezél . . . Ezért levetélek téged az Isten hegyéről, te oltalmazó Kérub, a tüzes kövek közül . . . a földre vetettelek . . . *tüzet hoztam ki belsődből*, ez emésztett meg téged; és tevélek *hamuvá* a földön mindenek láttára . . . Akik ismertek, elborzadnak miattad; rémségessé lettél! . . . (Ezék.28,11-19.). Nézd meg *most* magad és lásd meg magadon, hogy hová jutott az *ember*?

20. Anyagok-testek.

A természettudománynak az “anyag”-gal foglalkozó ágát vegytannak nevezik. Ez a tudomány az anyagok tulajdonságait szeretné megismerni, de mindjárt az elején megtorpan a szándéka megvalósítása útján, mert ijedten látja, hogy ez a feladat *határtalan*; eddig több mint 60.000 *anyagot* tapogatott, mint vak körül, közben a vegyészek a nekik új anyagok százait fedezik fel és be kellett látnia, hogy lehetetlenség ennek a munkának végére jutnia. Így hát tapogatja azokat, amiket elér, a végére jutás reménye nélkül.

A “testek” tanulmányozásával a fizika tudománya foglalkozik hasonló esélyekkel. Minden testnek van anyaga, de ugyanabból az anyagból többféle test is létezik, nemcsak egy bizonyos test egy bizonyos anyagból, míg hasonló testek többféle anyagból is léteznek. Egy karika lehet fából, vasból, rézből, üvegből, stb., viszont ezekből az anyagokból nemcsak karika létezik, hanem ezer- és ezerféle másalakú test is. Végére jutni a dolgoknak az emberi tudomány útján: fából vaskarika, határozatlan valami, aminek se eleje, se vége . . .

Megint csak Istenhez kell fordulni felvilágosításért, mert az emberi tudomány ebben a kérdésben is csődöt mondhatna — ha tudna Isten előtt megalázkodni — elbizakodott gőgjét megútálva, őszintén bevallani, hogy öncsalás minden tudálékos magyarázata, “mert készakarva nem tudják azt, hogy az egek régtől fogva voltak, és *a föld vízből és víz által állott elő az Isten szavára* ” (II.Pét.3,5.). “Kezdetben teremte Isten az eget és a földet. A föld pedig puszta és kietlen volt ... és az Isten Szellemé lebegett, ült a vizek felett.” (I.Móz.1,1-2.). Az egek, a mennyek, tehát régtől fogva voltak, mikor a föld előállott. Volt egy “valami”, amit a Biblia, az Isten beszédje úgy említ, hogy *víz*. Már mondtuk, hogy *ez a víz* nem az általunk víznek nevezett folyadék. Szellemi valóság, isteni titok, ember által elképzelhetetlen és felfoghatatlan valami, de annyit tudunk róla az ige által, hogy ebből a szellemi “valami”-ből állott elő minden, ami *anyagnak* nevezhető. Ezen a *vízen* ült Isten Szent Szellemé, mint ahogy a tyúk ül a tojáson, hogy testének melegével — ezzel a szintén titokzatos “valamivel” — létbe segítse azt a másik titokzatos “valamit”, ami a tojásban *láthatatlanul* el van rejtve. Az Isten Szent Szellemé létbe segíti ebből a *víz*-ből a világ alapanyagát, minden rendű és rangú *anyag* legbelsőbb lényegét, a teremtettség építőanyagát. Ime, Isten a gyökerénél

mutatja meg azt, amit emberi tudomány még csak rendezni sem képes; ott mutatja meg a **KEZDET**-nél, ahonnan “*nincs tovább*”, nem is az *első anyagnál*, hanem még azon is túl, a műhely titkánál az élettel való telítésénél annak az anyaméhnek, honnan *minden* testnek *minden* anyaga ered, ahol a Szent Szellem mintegy kotlik a *vizek* felett, **k e z d e t b e n . .**

Ez által a *víz* által jönnek Isten angyalai e földre, küldetésben, fénylő, fehér ruhában (Lk.1,11.26.; 2,9.; 24,4.; Csel.1,10. stb.), vagy emberhez hasonló megjelenéssel (Ábrahámnál, Lótnái, Manoahnál, stb.). Jézus Krisztus azonban nemcsak ez által a “*víz*” által, hanem “*víz által és vér által*” jött (I.Ján.5,6.).

Az *anyagnak* is többféle létformája van. Amit mi ismerünk *anyag*-ként, akár szilárd, akár cseppfolyós, akár pedig légnemű halmazállapotban, az mind a *földnek* az anyaga, még- pedig *átok alatt lévő*, a legmélyebb szintre vetett anyag. “Átkozott a föld te miattad!” (I.Móz.3,17.) és nyög és sóhajtozik az átok alatt, sóvárogva várja a felszabadulását a rothadandóság rabságából az Isten fiai dicsőségének szabadságára (Róm.8,19-22.).

Minden testnek anyaga van és a test formája mellett anyagának minéműsége szabja meg annak jellegét. Megjelenési forma szerint — az Isten formálása szerint

— “nem minden test azon egy test, hanem más az embereknek teste, más a barmoknak teste, más a halaké, más a madaraké.” (I.Kor.15,39.). Az Isten adott testet mindnek, amint akarta (I.Kor.15,38.), mindnek az ő saját testét. (I.Móz.2,7.19.) . Így van *formálás* szerint.

Anyag szerint pedig vannak: “*mennyei*” testek és “*földi*” testek; de más a mennyeiek dicsősége, vagy dicsőültsége (Luther: Klarheit; görög: doxa), más a földieké (I.Kor.15,40.). Van *lelki*, természeti (helytelen fordításban: érzéki) *test* (Luther: natürlicher Leib; görög: sóma pszüchikon) és van *szellemi test* is (geistlicher Leib; sóma pneumatikon). (I.Kor.15,44.). “Az első ember földből való, *földi*; a második ember — amilyen az Úr — , mennyből való. Amilyen ama “földi”, olyanok a földiek is; és amilyen ama “mennyei”, olyanok a mennyeiek is. És amiképen hordtuk a “földinek” ábrázatát, hordani fogjuk a “mennyei”-nek ábrázatát is. Azt pedig állítom, atyámfia, hogy hús és vér nem örökölheti az Isten országát!” (I.Kor.15,47-50.)

Van tehát romlandó anyagból való rothadandó földi test, de van romolhatatlan anyagból való nemhalandó test, a feltámadás teste is; van “anyagi”, “e földi” (fizikai) anyag és van “szellemi” anyag is.

21. Átok-kegyelem.

“És monda az Úr Isten a *kígyónak*: Mivelhogy ezt cselekedted, átkozott vagy!” (I.Móz.3,14.). Azután az embernek ezt mondotta: “Átkozott a *föld* te miattad!” (3,17.). Amint látjuk, az átokról való első kijelentés a “Kígyó”, a Sátán állapotával kapcsolatban hangzik el, a második pedig a föld átok alá került állapotára vonatkozik. Az emberrel pedig a halál már a világba belépett, hiszen a bűneset *már megtörtént*, az ember *azon a napon meghalt*, mert így szólt *az Isten parancsa* (I.Móz.2,17.). A halál tehát nem átok, nem bírság, hanem *törvény*, korlát, amint már az eddigiekben tárgyaltuk. Az ember túltette magát e korláton és ennek következtében a halálba zuhant. A halál tehát *következmény* ebben az értelemben. Az átkozott állapotba való jutás tehát először a Sátánról szól és nem az emberről, aki meghalt.

Isten törvényei megváltoztathatatlanok, “örök időre állította fel őket; *törvényt* szabott és nem tér el attól.” (Zsolt.148,6.). Isten *tökéletes* Isten (Mt.5, 48.), törvényei is tökéletesek; Isten változhatatlan (IV.Móz.23,19.; Jak.1,17.; Zsid.6,17.; 1,12.) és az *Ő törvényei is változhatatlanok*. Az első világbirodalom uralkodó fejedelmei is utánózták ezt az isteni törvényt az ú.n. Perzsa-Méd törvényben, mely visszavonhatatlan volt.

(Eszter 1,19.; 8,9.; Dán.6,8.12.15). Nabukodonozor idejében, de még Xerxes idejében is ez a törvény volt az uralkodás vezérfonala. Ezt a visszavonhatatlan törvényt csak egy másik ilyen törvény erőtlenníthette el, amint Eszter könyve 3. és 8. fejezeteiben olvashatjuk. (Adár hónap 13. napjának története.) Az “ember” a Perzsa-Méd törvényben is Istent akarta utánozni.

Az Isten a halál törvényének elerőtlenítésére, magának a *halálnak* eltörlésére (II.Tim.1,10.) a **KEGYELEM** törvényét állította fel a világban, szeretetből! Nem a halál *törvényét* — az örökre állíttatott fel —, hanem a *halált* magát törli le ez az új törvény, a kegyelem törvénye. És nem ingyen, nem hatalmi szóval, mert Isten törvényét maga Isten sem vonhatja vissza, mert Ő szent, tökéletes és tiszta (Ésa.6,3.; Zsolt.111,7.; Hab.1,13.), éppen ezért nem teheti meg; amint nem is hazudhat, amit pedig minden kis gyermek olyan könnyen meg tud tenni (Zsid.6,18.; Tit.1,2.; IV.Móz.23,19.). Mikor kimondja, hogy a Sátán átkozott, ugyanakkor ígéretet tesz az ember számára: *Megváltót ígér*, a kegyelem törvényét állítja fel (I.Móz.3,15.). A *golgotai kereszt* fénye és dicsősége ragyog ez ígéreten keresztül (Lk.19,10.; 9,56.; Ján.1,16.; I.Tim.1,15.; I.Ján.4,9.; Lk.4,17-20. stb.). ”A bűn zsoldja: halál; az Isten *kegyelmi ajándéka* pedig: örök élet a mi Urunk Krisztus

Jézusban!” (Róm.6,23.). A halál törvénye szigorú következetességgel működik, hiszen isteni törvény, Isten állította fel. Olyan vaskövetkezetességgel működik, mint egy általunk nagyon ismert másik isteni törvény: a gravitáció törvénye, melynek ereje minden tárgyat a földön a föld középpontja felé esni kényszerít. Még nem fordult elő, hogy valami elejtett tárgy kivonhatta volna magát e gravitáció törvényének ereje alól és kirepült volna a világűrbe, a törvénnyel megszabott iránnyal ellentétes irányba. Az Isten törvényei ugyanis nem üres formák, mint sok emberi törvény, hanem **erő**, hatalom. A halál törvénye sem engedi el a foglyait. De a **kegyelem** törvénye viszont úgy szól, hogy *áron*, váltságon kiváltható, **m e g v á l t h a t ó** a halálba zuhant egyed. És Isten az **Ő** nagy szeretetéből gondoskodott **MEGVÁLTÓ**-ról is a kegyelem törvényének felállításánál (I.Móz.3,15.), Egyszülött Fiát adta, mint “asszonynak magvát” (Ján.3,16.) és a megváltás módjául a Benne való *hitet* szabta meg. És a Fiú ugyancsak *szeretetből* vállalta ezt a kínos és nehéz feladatot, a saját életét, a **v é r é t** adta *váltságul sokakért*. (I.Ján.2,2.; I.Kor.6,20.; Mt.20,28.; I.Tim.2,6.; Ján.10,11.; Mk.10,45.; Gal.2,20.; Róm. 4,25.; Ef.5,2.; I.Pét.2,24.; Ésa.53,5.; Zsid.9,14.; Róm. 8,2.; Ján.11,25-26. stb., stb.).

22. Ádám-Éva.

“Nevezte vala pedig *Ádám* az ő feleségét Évának, mivelhogy ő lett anyja minden élőnek.” (I.Móz.3,20.). Bibliánkban itt fordul először elő ez a név, mint tulajdonfőnév. Eredetileg azt jelenti e héber szó: **EMBER**. Mivel a bibliai szóhasználat a bűnbeesett, halálba zuhant ember megnevezésére használja (I.Kor.15,45.), tulajdonképpen így nevezhetnénk az embert az I.Móz.3,9. versétől fogva, mert lényegében már megtörtént a hatalmas változás: az ember megszegte az isteni törvényt, áthágta a korlátot, bűnbe esett, meghalt (I.Móz.2,17.). Innen kezdve helyes lenne értelmileg ez a fordítás is: Szólítá ugyanis az Úr Isten Ádámot és monda néki: Hol vagy? Mivé lettél? Hová jutottál? Az *ember* neve héberül “ádám” és ha tulajdonfőnév alakjában használjuk, akkor maradjunk a Biblia értelmezésénél, ahogyan azt Róm.5,12-21. verseiben olvashatjuk. Az első bűnbeesett ember (*ádám*) neve: Ádám; minden itt e földön megfordult ember típusa, mindnyájan ennek a “fiai”, ennek a típusnak a lenyomatai, mert *mindnyájan* bűnösök (Róm.3,9-19.), “mert *mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül*” (Róm.3,23.). “Annakokáért, miképpen az egyéni *egy ember által* jött be a világra a *bűn*, és a bűn által a *halál*, és akképpen a

halál *minden emberre* elhatott, mivelhogy **mindenek egyénenként vétkeztek** ... és a halál uralkodott Ádámtól Mózesig azokon is, akik az *Ádám esetének hasonlatossága szerint vétkeztek*” (Róm.5,12-14.). Egy hatalmas bűnközösség tagja itt e földön *minden ember*. Bűntelen ember ezen a földön az egyetlen Jézus Krisztuson kívül soha nem járt (I.Tim.3,16.; Ján.1,16.; Róm.8,3.; II.Kor.5,21.), *minden ember*, kivétel nélkül *bűnös*, aki csak e földön a múlandó, halandó testben élt, él és élni fog, ”mert *mindnyájan vétkeztek*, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül” (Róm.3,23.). Minden anyától született ember kivétel nélkül *Ádám képmását* hordja már és nem Istenét; elfordult Istentől, Istenfiakból ördögfiakká lettek (Ján.8,44.), átok alatt lévők (Zsolt.119,21.), halottak (Ef.2,5.), Isten haragja alatt lévők (Ján. 3,36.), kárhozat eljegyzettjei (I.Tess.1,10.), **m e g v á l t á s r a s z o r u l ó k!** (Ján.8,36.; 14,6.; 11,25-26.; 3,18.; 3,36.; 5,24.; Lk.19,10. stb.). Más típusú ember itt e földön nem jelent meg az egy kivételtől eltekintve.

Éva szintén héber szó, annyit jelent, mint “életet-adó”. Így nevezte el Ádám az ő feleségét, mivelhogy szerinte ő lett anyja minden élőnek (I.Móz.3,20.), holott éppen holtak anyja, hiszen minden földönélőnek, a halál létállapotában létező embernek az anyja. Mert egy új

valami is bekerült most a világba: a **m e g h a l á s**, az elhalálozás, a test levetése. Nem a *halál*, az már a világban volt ekkor, hanem a halál velejárója, a meghalás, az elhúnyás. Sok embert megzavar ez még ma is, hogy összetévesztik a halált a meghalással. Úgy gondolják az emberek, hogy aki e földön jár-ke, köznapi nyelven e földön él, *élő ember*, hogy az egyúttal az *életnek* is birtokosa. Nagy tévedés! Minden ember a halál létállapotában jelenik meg a földi téreken, az *élet* híjával, mint halott a saját bűneiben (Ef.2, 1-5.), *megtérésre, megváltásra, feltámadásra szoruló szegény rab*, a bűn és halál rabja. Csak így érthetjük meg, miért mondja az Úr, hogy temessék el a halottak az ő halottaikat, helyesebben: megholtjaikat (Mt.8,22.), miért és miből ígér szabadulást, feltámadást, életet. (Ján.8,36.; Kol.1,13.; Ján.11, 25-26.; Róm.8,2.; Ján.1,12.; 5,24. stb.).

Minden ember tehát itt e földön az *első Ádám* képét viseli, de *nem Ádám bűnéért*, hanem a *sajátjáért*. Nem a bűnt örököltük, hanem csak a testet; *örökölt bűn* nincsen, csak a test ellen elkövetett bűnök következményeit “örökölhethetjük” (II.Móz.20,5.; II.Kor.6,15-20.; 3,16-17.). Serkenj fel, aki aluszol és támadj fel a halálból! (Ef.5,14.). Itt az ideje az álomból való felserkenésnek, hogy senki ne mondja többé: “Az atyák ettek egrest, és a fiak foga vásott el bele! Sőt inkább kiki a *maga*

gonoszságáért hal meg; minden embernek, aki megeszi az egrest, tulajdon foga vásik el bele!” (Jer.31,29-30.; Ezék.18.r.). A bűn tehát nem örökölhető!

23. A hústest.

A **h ú s** a magyar bibliai szóhasználatban majdnem kivétel nélkül csak, mint az emberi test lágyrészeinek megnevezése fordul elő, holott eredetileg sokkal bővebb és mélyebb értelme is van az eredetiben. Az eredeti bibliai szöveg húsnak mondja magát a hústesttel felruházott lényt is (embert és állatot), de még továbbmenőleg az emberi természetnek a bűn által megrontott oldalát is, a *megromlott emberi természetet* is húsnak említi. És ez a helyes, nem a magyar szóhasználat, mert olyan rejtett összefüggések vannak e fogalmak között, amit nem szabad figyelmen kívül hagyni. Isten is így akarta, hogy ezeket meglássa az ember, aki maga is hústestben jár most és maga is hordja a *hús* bélyegét. Mi most csak a hústesttel, a mi általunk most viselt, romlandó, rothadandó, halandó (I.Kor.15,42-57.) testtel fogunk foglalkozni. Azt már tárgyaltuk, hogy vannak *lelki* (helytelen fordításban: érzéki) *testek*, de vannak *szellemi* (helytelen fordításban: lelki) *testek* is. Ez a megkülönböztetés nem annyira a test “formájára”, mint inkább a test “anyagára”, helyesebben belső lényegére

vonatkozik. A hústest, amit mi viselünk, e földi “porsátor”, ez “agyagedény” a lelkihez, földihez, ahogy általában mondják, az “anyagi” világhoz tartozik, ami helytelen megnevezés, mert a szellemi világnak is van “anyaga”; az angyaloknak is van “teste”, testüknek tehát “anyaga”, de ez *szellemi*, romolhatatlan, nem halandó anyag, a mi szemünknek most láthatatlan, de azért *van*. (I.Kor.15,53-54.).

“És csinálja az Úr Isten Ádámnak és az ő feleségének *“bőrruhákat”* és felöltözteté őket.” (I.Móz.3,21.). Ime, így került a most viselt hústest a bűnbeesett emberrel kapcsolatba. Isten maga öltöztette bele — kegyelemből! Ahhoz az állapothoz képest, amelyben a bűnbeesés előtt volt, valóban “rossz bőrben” van az ember, de ha azt vesszük tekintetbe, hogy még ez sem “jár” neki, ezt is csak kegyelemből kapta, hogy semmi sem jár neki, mert mindenét elvesztegette; tékozló fiú, aki az egész örökségét elherdálta; ördögfi lett, akinek joggal csak az jár, ami az atyjává lett Sátánnak: “hasadon járv és port egyél”!, akkor nemhogy zúgolódnia nem szabad, hanem állandóan hálákat kell adnia Istennek, aki kegyelemből így könyörült rajta. *Állati bőr* ez a hústest, az emlős állat “bőre”, de *saját* használatára kapta az ember Istentől, úr benne a maga portáján; neki nem kell disznóban menedéket keresnie, hogy “járni” tudjon, mint azoknak a

tisztátalan szellemeknek, akik nem részesültek Istennek ebben a kegyelmében és csak “hasoncsúszás” maradt az osztályrészük. (Mt.8,31.). *Saját* testében járhat Isten kegyelméből és nem kell kölcsöntestbe tolakodnia, mint a megszálló gonosz szellemeknek, akiket az Úr kiűz az átmeneti szállásaikból. (Mt.17,18.; Lk.4,33-35., 22,3., 8,2., Csel.19,13-16., 16, 18. stb., stb.). Ez a hústest szent, nem bűnös — mint sokan gondolják — Isten kegyelmének záloga, előleg a megváltásra, mert akik hordhatják, azok *kezdetől* fogva kiválasztattak Istentől az üdvösségre Jézus Krisztusban a kegyelem szabad választása alapján. Ugyanakkor kezet is adtak Istennek arra, hogy ebben a hústestben élve, járva is, nem hús szerint fognak itt élni (Róm.8,12.). Miután Isten is kezet adott e kézfogásban erre, tehát ennek lehetősége Isten részéről biztosítva is van (Róm.9,15.; II.Thess.2,13.; Ef.3,11., 1,5.11.; II.Tim.1,9.; Csel.13, 48.; I.Kor.2,7., stb., stb.). Nem bűnös ez a bűnösnek hitt hústest, hanem a bűn következményeképpen ránk került, de már kegyelmet jelentő egyenruha, *a megváltás egyenruhája*. Templom, Isten tulajdona. “Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Szellemé lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten! Mert az Isten temploma *szent*; ezek vagytok ti.” (I.Kor.3,16-17.). “Avagy nem tudjátok-

é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Szellemnek a temploma, amelyet *Istentől nyertetek*; és nem a magatokéi vagytok? Mert *áron* vétettetek meg (I.Kor.6,19-20.), nem ezüstön vagy aranyon, hanem *drága véren, Krisztusén* (I.Pét.1,18-21.). A megváltás egyenruhája e sokaktól annyira megvetett *hústest*, pedig ezt öltötte fel magára a Megváltó Isten is és ebben váltotta meg a világot.

Milyen szánalmas vakságra vall, mikor ezt a “bőrbe” öltöztetést az anyagiasságtól elszakadni nem tudó tudálékos hitetlenség úgy igyekszik beállítani, mintha Isten valami megáldozott állatok lenyúzott bőrébe csomagolta volna bele az embert. Az ilyen “hit” valóban nem ismer semmi akadályt. Játszi könnyűséggel teszi túl magát minden akadályon és Istent egy füst alatt úgy állítja elénk, mint pecért, aki lebunkóz két állatot, hogy mint pap, megáldozza a bűnért — önmagának —, azután felcsap szűcsnek, vagy angol- és francia férfi- és női szabónak és ruhát varr a szegény mezíteleneknek. És mindez a szép mese: ú.n. írásmagyarázat néven kerül forgalomba. A megváltás ígérete *után*, a kiűzetés *előtt*, a szerető Isten beöltözteti a halálba zuhant embert a kegyelem zálogaképpen a megváltás egyenruhájába, a hústestbe, mert Isten eleve elrendelése szerint (Ef.3,11.; 1,4.; 1,11.; 1,5.; Jel.13,8.; II.Tim.1,9.) az idők

teljességében az Ige, a Fiú szintén fel fogja öltetni ezt a hústestet és *ebben a hústestben* jön el Isten megváltani a világot. Jób bölcsebb volt, mint a mai kor nagyra tartott tudósai — igaz, hogy ezek Jób létezését is tagadják —, Jób nem a szűcsnél, hanem a saját testében, *a hústestben* látja ezt a “bőrt”: “Mert tudom, hogy az én *Megváltóm él*, és utoljára az én porom felett megáll. És miután *ezt a bőromet* megrágják, *testem* nélkül látom meg az Istent!” (Jób 19,25-26.). Ime, a hústest, ami hústesttől születik (Ján.3,6.), nem örökli az Isten országát (I.Kor.15,50.), mert nem odavaló, hanem a földi zarándokútra adatott Istentől, múlandó; a hústest, amit hol imádnak (érzékiesség, anyagelvűség, vér- és fajelmélet), hol pedig megvetnek (aszkézis, kegyeskedő túlemelkedettség, szektáskodás). ”Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak, a szellem szerint valók pedig a szellem dolgaira.” (Róm. 8,1-14.; Gal.5,13-26...)

24. A “Tudás Fája”.

“És plántált az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől, és abba helyezteté az embert, akit formált vala. És nevele az Úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedveset és eledelre jót. Az *élet fáját* is, a kertnek közepette, és a *jó és gonosz tudásának fáját* ” (I.Móz.2,8-9.). Nézzük csak, mit mond az Úr Jézus Krisztus, a

Mester, mindeneknek tudója, az Ige, aki testté lett: “Őrizkedjete pedig *a hamis prófétáktól*, akik *juhoknak ruhájában* jönnek hozzátok, de belül *ragadozó farkasok*. **Gyümölcsaikről** ismeritek meg őket! Vajon a tövisről szednek-é szőlőt, vagy a bojtórjánról fügét? Ekképpen minden **jó fa** jó gyümölcsöt terem; a **romlott fa** pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt. Minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik és tűzre vettetik. Azért az ő **gyümölcsaikről** ismeritek meg őket!” (Mt.7,15-20.). “Azután láték más fenevadat feljöni a *földből*, akinek két szarva vala, a *Bárányéhoz* hasonló, de úgy szól vala, mint a *Sárkány* . . .” (Jel.13,11-18.). “És megfogaték a Fenevad, és vele együtt a Hamispróféta ... és ők ketten *elevenen* a kénkövel égő tüzes tóba vettetének”. (Jel.19,20.). Már beszéltünk a Sárkány-Antikrisztus-Hamispróféta, tisztátalan háromságról is, az Atya-Fiú-Szent Szellem, vagyis a tiszta, szent isteni hármasság, az igazi egy Isten ősellenségéről. Ha csak az idézett igehelyeket tekintjük is, máris feltűnhet mindnyájunknak, hogy nem is annyira **mi?**, hanem inkább **ki?** a “Tudás-fája”. Mindenesetre nem almafa, mint sokan hiszik, aminthogy az Éden sem valami szép gyümölcsöskert. Apokaliptikus nyelven, a kijelentés nyelvén, *képekben* elmondott szellemi valóság, maga az

igazság, az Isten igazsága, ami emberi nyelven a maga valóságában el sem mondható, mert az emberi nyelv arra alkalmatlan. *Jó és rossz*, tehát a “*mindent-tudás fája*” is ott volt abban a valóságban, abban a szellemi világban, abban a láthatatlan világban, amelyből előállott a látható. Nem lehet célunk ezt úgy megmagyarázni, hogy minden ember a “józan eszével” mindezt megértse, hogy így a teremtés és a bűnbeesés titkáról mindent *tudjon*, mert éppen ez a törekvés a “bűneset”, éppen ez a *vágy* és ennek megvalósítására való *törekvés a “mindent-tudás fájáról”* való szakítás, az ősbűn. Nem célunk ezt az utat járni, az eddig elmondottak sem azzal a célzattal írtak meg, hogy “*tudás*”-ra vezéreljenek, hanem hogy “**hit**”-re. “Mert *hit által* értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtetett; hogy ami *látható*, a *láthatatlanból állott elő*” (Zsid.11,3.). Sátáni elv az, amelyik Istennek “műhelytitkát” akarja kikutatni, **tudni** akar, *érteni* akarja, hogy Isten hogyan és miként munkálkodik, hogyan végzi a teremtés és világkormányzás munkáját, ellesni akarja a teremtés “*technikáját*” és esetleg gyakorolni is, de annak igazi indítéka nélkül, a teremtető akarat forrásának: a **szeretet-nek** elkerülésével. Ez a Sátán elve, ez a “*tudásfája*”; mindent-tudónak lenni, mint Isten, mindenre hatást gyakorolni, mint Isten, mindent-tudóvá, mindenhatóvá lenni, ez irányba való *törekvés*, Isten

trónjára való felkapaszkodni *akarás*, ez az Isten ellen való lázadás, aki *egyedül* Mindent-tudó, Mindenható: **ISTEN!** Az ember már egyszer a tiszta, szent isteni Hármasság, az igazi egy Isten oldaláról átpártolt a tisztátalan háromság, a Sátán oldalára; elhitte, hogy ha *mindent tud*, akkor olyan lesz, mint az Isten (I.Móz.3,5.). És póru! járt, mert nemcsak, hogy nem lett olyan, mint az Isten, hanem a halálba zuhant, megvakult, és ma már azt sem tudja, hogy ő maga kicsoda?, hogy honnan jött?, és hogy hová megy? Nemhogy Isten trónjára nem került, de éppen mérhetetlen távolságba — mélységbe és sötétségbe — került Istentől, aki magasságban és világosságban van. Ne járjuk hát tovább ezt az utat, mossuk meg magunkat és ruháinkat a Bárány vérében, hogy lekerüljön homlokunkról (gondolkodásunkból) és kezünkéről (cselekedeteinkből) a Fenevad bélyege és száma (Jel.13,14-18.), ne higgyünk tovább a Sátánnak, hanem higgyünk Istennek, ne vágyakozzunk a “mindent-tudás-fájának” gyümölcsére, mert ez a vágy megfogánva bűnt nemz, a bűn pedig teljességre jutva halált szül. (Jak.1,15.). Amik megírtak a Bibliában, a mi okulásunkra írtak meg, (I.Kor.10,11.).

A “mindent-tudás-fája”, vagyis a *jó és gonosz* tudásának fája a Sátán, a hazugság atyja, aki egyszer már csúnyán megcsalt mindnyájunkat és aki ma is, mint

magát világosság angyalának tettető, meg akar csalni. “Józanok legyetek, vigyázzatok! Mert a ti ellenségeitek, az Ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit nyeljen el! Álljatok ellen, erősek lévén a hitben” (I.Pét.5,8-9.). Engedelmeskedjete azért az Istennek; álljatok ellene az Ördögnek, és elfut tőletek! Közeledjete az Istenhez és közeledni fog hozzátok! (Jak.4,7-8.; Lk.15, 11-24.).

25. Az Élet Fája.

“És nevele az Úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót. Az *Élet Fáját* is a kertnek közepette,” (I.Móz.2,9.). “A kert *minden fájáról* bátran egyél, de a mindent-tudás, vagyis a “jó és gonosz tudásának fájáról”, arról ne egyél! Mert *amely napon* eszel arról, *bizony meghalsz!*” (2,16-17.). Tehát *minden fáról*, az Élet Fájáról is veszély nélkül, *bátran* ehetett az ember az Isten *parancsa* szerint. A mindent-tudás, vagyis a “jó és gonosz tudásának fájáról” való evés halálhozó voltát *eskiivel* erősíti Isten. Erős és megbízható kijelentés, és mégis elégtelen az ember számára. Az eredmény, mint tudjuk, *halál*. Mert Isten nem hazudik! (IV.Móz.23,19.).

Az ember Isten könyörülő kegyelméből hústestet nyer, viszonylagos cselekvőképesség és viszonylagos

szabad akarat birtokába jut ismét, bár a halál törvénye szerint teljes tehetetlenség, cselekvőképtelenség lenne az osztályrésze. De Isten könyörülő Isten, nagy irgalmú és hosszútűrő. Szerető mennyei Atya a Fiúért, Aki által az embert is teremtette és aki számára minden teremtetett. (Róm.11,36.). Mikor a kegyelem törvénye élővé lett, mert a Fiú vállalta az Ő felfoghatatlan nagy szeretetéből, mellyel minket bűnbeesett teremtményeit szeretett, a megváltás végrehajtását, a Megváltó-i küldetést (Jel.13,8..; I.Pét.1,20.), akkor öltöztette fel Isten az embert a megváltás egyenruhájába és adott neki ismét cselekvőképességet. “És monda az Úr Isten: Imé, az ember olyanná lett, “mint mi közülünk egy”, *jót is, rosszat is* — gonoszt is — mindent — *tudván*. Most tehát, hogy ki ne nyújtsa kezét, hogy szakasszon *az Élet Fájáról is*, hogy egyék, és *örökké éljen*, kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéből”. (I.Móz.3,22-23.). Mert nem lett olyan, mint az Isten, akinek a szájából nem jó ki a gonosz és a jó (Jer. Sir.3,38.), hanem a Kígyóhoz lett hasonlóvá, aki megfelel e feltételnek, jót és gonoszt is tudván. Örök *életet* jelent tehát az Élet Fájának gyümölcse annak számára, akinek megadatott, hogy élvezheti azt.

Azt is láttuk az előbbieken, hogy az Élet Fája minden apokaliptikus képben az élet vizének folyójával szinte szervesen össze van kapcsolva (I.Móz.2,10.;

Ezék.47,12.; Jel.22,2.). Élet Fája — élet vize szorosan egybetartozó fogalmak, de ugyancsak összetartoznak Életfája-örökélet is. Azért üzent ki az ember az Édenből, nehogy egyék az Élet Fájáról és örökké éljen. Mi hát az az eledel, ami örökéletet jelent?

“Monda azért nékik Jézus: *Bizony, bizony* mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfiának testét és nem isszátok az Ő vérét, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, örök élete *van annak*, és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital . . . aki *engem* eszik, él én általam. *Ez az a kenyér, amely a mennyből szállott alá . . . aki ezt a kenyeret eszi, él örökké!*” (Ján. 6,53-58.). Boldog ember az, aki megnyerte a bölcsességet . . . Életnek Fája ez azoknak, akik megragadják, és akik megtartják, boldogok” (Péld.3,13-18.; v.ö.Péld.8. és 9.r.). Krisztus Jézusról azt mondja az írás: “Ki *bölcsességül* lőn nekünk Istentől, és igazságossággul, szentségül és váltságul.” (I.Kor.1, 30.). “Én vagyok az igazi szőlőtő (Ján.15,1—10.) ... Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik *e kenyérből*: él örökké!” (Ján.6,47-51.). “A győzedelmesnek enni adok az Élet Fájáról, mely az Isten Paradicsomának közepette van.” (Jel.2,7.). “Én vagyok a feltámadás és az élet!” (Ján.11,25.). “Az pedig

az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igazi Istent, vagyis akit elküldöttél, a Jézus Krisztust!” (Ján.17,3.). Ime, az elvesztett örök élet útja, az Életnek Fája. A bűn zsoldja: halál! Az Isten kegyelmi ajándéka pedig: örök élet a mi Urunk *Krisztus Jézusban!* (Róm.6,23.).

Amint a “mindent-tudás fája” nem egy almafa, hanem a Sátán, úgy az Élet Fája sem valami jóféle, de rothadandó gyümölcsöt termő fa, hanem Isten, aki a Fiúban szereti és szeretete a világot és azt akarja, hogy *minden ember* üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson. (I.Tim.2,4.). Keresed az Élet Fájához vezető utat? Keresed, hogy mi itt az igazság? Keresed, hogy ki az az “Élet Fája”, amelyen az *örök élet* gyümölcse terem, melytől elűzöttél? Hallgass a Fiúra, Jézus Krisztusra, aki így szól hozzád is: “Jöjjetek hozzám mindnyájan (Mt.11,28.). Én vagyok az életnek ama kenyere! Aki hozzám jó, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha! Aki hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem! (Ján.6,32-40.). Én *vagyok* a jó Pásztor! Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem: *és én örök életet adok nekik*; és soha örökké el nem vesznek, és *senki* ki nem ragadja őket az én kezemből! Az én Atyám, aki azokat adta nékem, nagyobb mindeneknél; és senki sem

ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből! *Én és az Atya egy vagyunk!* (Ján.10,27-30.). *Én vagyok az Út, Én vagyok az Igazság, Én vagyok az Élet!* (Ján.14,6.). Az Élet Fája ... *Én vagyok* . . .

26. Zarándokok és jövevények . . .

Láttuk az eddig tárgyaltakból, hogy Isten az embert Isten hasonlatosságára teremte (I.Móz.5,1.), hogy ez az ember a bűneset által megromlott, halálba zuhant, sátánfi lett. Ez a megromlott, halandó testű ember jár-kezel itt a világban, azt hiszi magáról, hogy élő, pedig halott (Jel.3,1.), elfelejtkezett Istenről, elfelejtkezett önmagáról, az egész látóhatára a bölcsőtől a koporsóig terjed, jelszava lett: Együnk, igyunk, hisz holnap úgyis meghalunk! (I.Kor.15,32.). Ha maga Isten meg nem mutatná az Ő kijelentésében, hogy tulajdonképpen ki az ember, soha a maga bölcsességével rá nem jött volna. Isten megkönyörült rajta, úgy döntött, hogy “legyen világosság” és elküldötte *a világ világosságául* az Ő Egyszülöttjét, a Fiút, hogy az emberek ne járjanak tovább sötétségben. Az Ige testté, hústestté lett, és közöttünk lakozott és kijelentette azokat a titkokat, azt az elrejtettet, melyet öröktől fogva elrendelt az Isten a mi dicsőségünkre. (I.Kor.2,7.). “Istenek vagytok!” szól az ige (Ján.10,34.), de bukott, halott Istenfiak (Lk.15,24.);

menndei polgárok (Fil.3,20.), nem *e világból* valók, zarándokok és jövevények (I.Pét.2,11.) vagyunk e földön, hogy nincs különbség ember és ember között, mindnyáján megváltásra szoruló bűnös emberek vagyunk — még az ú.n. “megtértek” is —, akik *mindnyáján egyformán* szűkölködnek az Isten dicsőisége nélkül. Figyelmezteti az embert a *megtérés* szükségességére (Mt.3, 2.; 4,17.; Csel.17,30.), a bűnbánatra (I.Ján.1,8.; Csel.3,19.), az *újonnan születés* szükségességére (Ján.3,2-7.), a *feltámadás* szükségességére (Ef.5, 14.), de mindenek előtt és mindenek fölött a *hitre*, az Istenben való bizodalmas hitre (Ján.20,27.; 6,29.; 3,33.; 12,46.; 8,24.; 12,44.; 14,1.; Mk.1,15.; Róm.1,16-17.). — Mert úgy szerette Isten a világot — és nem másképpen — hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki *hiszen* Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen! (Ján.3,16.). Figyelmeztet minket Isten az Ő igéjében, hogy *ítélet* lesz, hogy nekünk mindnyájunknak meg *kell* jelennünk Krisztus ítélszéke előtt, hogy kiki megjutalmaztassék aszerint, amiket e hústestben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt (II.Kor.5,10.); figyelmeztet, hogy még a pokolban sem lehet végleg elbújni az Isten ítélete előtt, mert a fehér királyiszék elé még a pokol is kiadja az ő halottait (Jel.20,11-15.). Figyelmeztet, hogy lesz feltámadás *mindenkinek*; kinek

életre, kinek gyalázatra (Ján.5,29.; Dán.12,2.), hogy *öröklét* van: **vagy** örök *élet*, **vagy** örök *gyötrelem*, kárhozat (Mt.25, 34.,41.; Jel.21,7.; 20,10.15.).

Zarándokok és jövevények vagyunk e földön, mert *nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövődőt keressük!* (Zsid.13,14.). Új egeket és új földet várunk az Ő ígérete szerint, melyekben igazság lakozik (II.Pét.3,13.); romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökség, amely a mennyekben van fenntartva számunkra (I.Pét.1,4.), amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknek (I.Kor.2,9.).

B ú c s ú z ó u l:

Ennek a kis dióhéjban — vagy talán inkább “mogyoróhéjban” — elmondott kis ismertetésnek nem az a célja, hogy a teremtés titkáról lerántsa a leplet, nem *tudás*-ra akart vezérelni, hanem *hit-re*, nem a *mindent-tudás fájának* gyümölcsét kínálja, hanem az *Élet Fájához* vezető egyetlen iránytűt — a Biblia igazságát — akarta egy felvillanó gyufalánggal megvilágítani, ahogyan Isten engedte. Tehát nem iránymutató akar lenni, nem iránytű, hanem csak egy szál gyufa, melynek felvillanó gyenge kis világossága figyelmeztet az előttünk fekvő egyetlen megbízható iránymutató eszközre: a Szentíráásra. Senki nem akarhat jobb, megbízhatóbb eszközt nyújtani, mint ami már régtől fogva a birtokunkban van, az Isten kijelentése, a Bibliánk; de Evilág-istene — a Sátán, a sötétség fejedelme — olyan sötétséget terjeszt körülöttünk és bennünk, hogy talán észre sem vettük ezt az áldott isteni eszközt; nem ó- és nem új-, hanem a Testamentumot, az egységes és egyetlen **Bibliát**. Jól tesszük, ha figyelünk a Bibliában leírt isteni kijelentésre, “mint sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad és hajnalcsillag kél *szívünkben*. Tudván először is azt hogy az Írásban egyetlen próféta szó sem támad saját magyarázatból! Mert sohasem *ember akaratából* származott a próféta szó, hanem a Szent Szellemtől indítatva szólottak az Isten szent emberei!” (II.Pét.1,19-21.).

“És ezeket azért írjuk néktek, hogy örömetek teljes legyen. És ez az az üzenet, amelyet tőle hallottunk és hirdetünk néktek, hogy: a z I s t e n v i l á g o s s á g és nincsen Ő benne semmi sötétség! Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele és *sötétségben járunk*, akkor hazudunk és nem az igazságot cselekedszük! Ha pedig *a világosságban járunk*, — amint Ő maga a világosságban van —, akkor *közösségünk van egymással*, és akkor — de *csak* akkor — *Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől*” (I.Ján.1,4-7.).

Örömuzenet van *minden* ember számára: Az Isten, aki ellen vétkeztünk, *megtartott* minket és *hívott* szent hívással. Nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az Ő saját végzése és *kegyelme* szerint, mely adatott nekünk *Krisztus Jézusban* örök időknél előtte. Megjelentetett pedig most a mi *Megtartónknak* Jézus Krisztusnak meg-jelenése által, *aki eltörölte a halált, világosságra hozta pedig az életet és a halhatatlanságot* az **Evangélium által** (II.Tim.1,9-10.).

“Aki szomjúhozik, jöjjön! És aki *akarja*, vegye az *élet vizét ajándékképpen!*” (Jel.22,17.).

“Az Úr Jézus Krisztus a te szellemeddel. Kegyelem veletek! Ámen.” (II. Tim.4,22.).

Ágoston Sándor.